ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

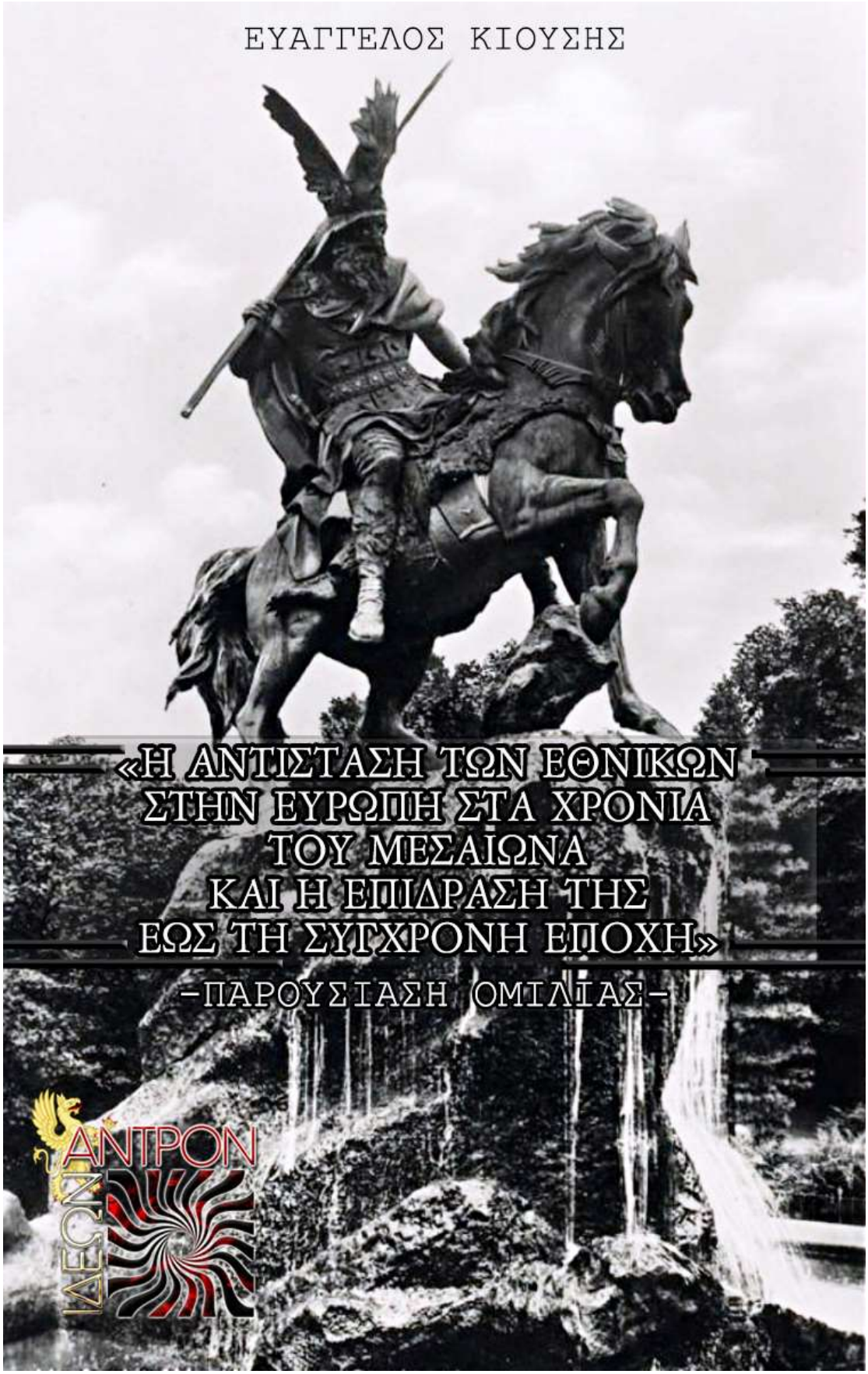

«Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΩΣ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ»

-ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΟΜΙΛΙΑΣ-

ΙΑΕΣΝΙ ΑΝΤΡΟΝ

Δημόσιες εκδηλώσεις/Ομιλίες/Ιστορία #1
Δεκέμβριος έτους "2018" ή 2794 από πρώτης καταγεγραμμένης Ολυμπιάδος

«Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΩΣ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

(Μέρος Α΄ - ΣΑΞΟΝΕΣ-WIDUKIND)

Ευάγγελος Κιούσης, για τον Οίκο Ελλήνων Εθνικών «Θύρσος»

Παρουσίαση Ομιλίας στην Αίθουσα του
Υπάτου Συμβουλίου των Ελλήνων Εθνικών
1η Δεκεμβρίου "2018"/2794

Τμήμα Ηλεκτρονικών εκδόσεων του Οίκου Ελλήνων Εθνικών - Θύρσος
Τα Πνευματικά δικαιώματα του παρόντος έργου ανήκουν αποκλειστικά στον δημιουργό και στον εκδότη.
Απαγορεύεται κάθε χρήση για κερδοσκοπικούς ή δυσφημιστικούς σκοπούς
Όλα τα έργα του Τμήματος Ηλεκτρονικών Εκδόσεων με τον διακριτικό τίτλο "Ιδεών Άντρον"
παράγονται με εθελοντική εργασία και προσφέρονται αποκλειστικά, άνευ αντιτίμου.
Οι δημιουργοί και εκδότες, επιφυλάσσονται κάθε νομίμου δικαιώματός τους για κάθε περίπτωση
δυσφήμισης, κερδοσκοπίας ή άλλης παράνομης δραστηριότητος η οποία μπορεί να απορρέει από τη χρήση του παρόντος και κάθε άλλου έργου των εκδόσεων.

Επικοινωνία: hellenesthyrsos@gmail.com

«Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ
ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ
ΕΩΣ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ»
(Μέρος Α' - ΣΑΞΟΝΕΣ-WIDUKIND)
ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΟΥ ΘΥΡΣΟΥ
ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ
ΘΥΡΣΟΣ
ΟΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ

ΟΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ

Πρόλογος για την παρούσα έκδοση:

Η ανά τις οθόνες σας εργασία, αποτελεί μία αποτύπωση της ομιλίας όπως αυτή προετοιμάστηκε και πραγματοποιήθηκε, στην Αίθουσα του Υπάτου Συμβουλίου των Ελλήνων Εθνικών, επί της Οδού Αριστοτέλους 36 στην Αθήνα, την 1η Δεκεμβρίου του "2018".

Όπως είναι φυσικό, μία ομιλία, έχει χαρακτήρα συνοπτικό και συχνά περιληπτικό, αποφεύγοντας να κουράσει ο ομιλητής με εξαντλητική λεπτομέρεια το ακροατήριο. Προσπαθεί να παραμείνει στην ουσία, να μη στερείται των στοιχείων και των λεπτομερειών που απαιτούνται ώστε να είναι κατανοητός, πλήρης και να μπορέσουν οι άνθρωποι που απευθύνεται να τον ακολουθήσουν κατά την εξέλιξη της παρουσίασης.
Έτσι, ο αναγνώστης του παρόντος, και σίγουρα αυτός που έχει γνώση του θέματος, είμαι σίγουρος, ότι θα αναρωτηθεί γιατί λείπουν και άλλες λεπτομέρειες, ή γιατί δεν στέκεται το κείμενο λίγο παραπάνω σε κάποια πρόσωπα και γεγονότα, ή ημερομηνίες.

Μπήκα στον πειρασμό να προσθέσω όντως τέτοια στοιχεία, μιας και κάποια βιντεοσκόπηση θα έχει υπάρξει στο διαδίκτυο. Όμως, προτίμησα και εδώ, να παραμείνω στον αρχικό σχεδιάσμό, κινούμενος στην ίδια λόγική όπως και στην ομιλία. Οι πληροφορίες, είναι "εκεί έξω". Προτίμησα να προσπαθήσω να παρακινήσω όσους άκουσαν, και τώρα θα διαβάσουν, ώστε να κάνουν τη δικιά τους έρευνα, να ακολουθήσουν το δικό τους πεδίο σκέψης, παρά να εξαντλήσω κάθε πεδίο αναφοράς των στοιχείων που έχει ο Οίκος του Θύρσου συλλέξει. Άλλωστε, και ο σκοπός αρχικά της ομιλίας, ήταν ο ίδιος. Να παρακινήσει για έρευνα, και όχι να περάσει απλώς "η βραδιά" στον έτσι και αλλιώς, πολύ φιλόξενο χώρο του Υ.Σ.Ε.Ε., του οποίου τα Μέλη και τους ανθρώπους του συνολικά που μας φιλοξένησαν και μας Τίμησαν τόσο με την πρόσκληση, όσο και με την συνολική τους στάση, οφείλω προσωπικά καθώς και όλος ο Οίκος του Θύρσου, να ευχαριστήσουμε και από εδώ.

Όσον αφορά το ίδιο το θέμα, την περίοδο του Μεσαίωνα και την αποτύπωση της στάσης και των πεπραγμένων των Εθνικών ανά την Ευρώπη, επειδή είναι πραγματικά ανεξάντλητο και οι εξιστορήσεις είναι ενδιαφέρουσες και κυρίως χρήσιμες, υποσχόμαστε, ότι θα υπάρξει συνέχεια. Είτε με επόμενες ομιλίες, είτε με εργασίες γραπτού λόγου, θα παρουσιαστεί κάθε δυνατή πτυχή. Έχουμε ακλόνητη την πεποίθηση, ότι για τον Έλληνα, δεν αποτελεί απλώς χρήσιμο κάτι τέτοιο για την ικανοποίηση της ευρυμάθειάς του, αλλά είναι χρήσιμο για πολλά παραπάνω. Την κατανόηση του κοινού προβλήματος, την επίγνωση των ιδιαίτερων Εθνισμών κάθε λαού της Ευρώπης, αλλά και την κατανόηση όλων αυτών που μπορεί να μας χωρίζουν προσωρινά ή να μας ενώνουν δικαιωματικά στον Κοινό μας Σκοπό. Τέλος, προσπαθούμε να υπενθυμίζουμε διαρκώς, ότι η Ιστορία συνεχίζεται. Μετά από 100 ή 1000 χρόνια, επιθυμούμε να έχουμε πλήρως παλινορθώσει τα Έθνη μας. Και στο "εδώ", οι πράξεις μας, αποτελούν και αυτές μέρος της Ευθύνης.

Στην παρούσα έκδοση, έχουμε προσθέσει φωτογραφίες και εικόνες οι οποίες σκοπίμως δεν υπήρξαν κατά τη διάρκεια της ομιλίας, αλλά που στον γραπτό λόγο πάντοτε είναι χρήσιμες, καθώς επίσης, προσθέσαμε και τους στίχους από την Υμνωδία στην λιτή μας Ιεροπραξία η οποία πραγματοποιήθηκε προς Τιμήν των Εθνικών Ηρώων. Πολλοί από τους καλόγνωμους αναγνώστες, - για τους πιθανά μη καλοπροαίρετους δεν πολύενδιαφερόμαστε ομολογούμε- ίσως είναι φυσικό να αναρωτηθούν με την φύση των στίχων αυτών, μιας και ως Έλληνες, έχουν συνηθίσει έναν διαφορετικό τύπο στιχουργικής στις Υμνωδίες.

Η απάντηση καταρχήν ως προς αυτό, "κρύβεται" εντός της όλης ομιλίας, η περαιτέρω επεξηγήσεις στο συνολικό έργο και θέσεις μας επί σχεδόν μία δεκαετία τώρα από το χρονικό σημείο Ιδρύσεως
του Οίκου του Θύρσου.

Ευχόμαστε λοιπόν προς όλες και όλους,
Καλή ανάγνωση.

Ευάγγελος Κιούσης-Θησέας Λύκος
Αθήνα, 3/12/2018/2794

Απεικόνιση του Θεού Ίρμινσουλ, σε σχέδιο του 15ου/16ου αιώνα της συμβατικής χρονολόγησης

Φίλες, Φίλοι, σας καλησπερίζω και σας ευχαριστώ για την αποψινή παρουσία σας στην εκδήλωσή του Οίκου μας η οποία και φιλοξενείται στον χώρο-σημείο αναφοράς επί πολλά έτη του Υπάτου Συμβουλίου των Ελλήνων Εθνικών.

Η αποψινή παρουσίαση από τον Οίκο του Θύρσου, θα έχει κάποιου είδους διαφοροποίηση σε σχέση με άλλες ομιλίες. Σκοπός μας, δεν είναι να υπάρξει αποκλειστικά ένα χρονογράφημα και μία παρουσίαση απλώς κάποιων επί μέρους γεγονότων, παρά επιθυμεί να ρίξει μία γρήγορη δεσμίδα φωτός σε μία λιγότερο γνωστή πτυχή που αφορά και εμάς. Δεν διεκδικούμε απόψε κάποια αυθεντία στη γνώμη μας, ή κάποιο αμετακίνητο αλάθητο, δίχως φυσικά να στερείται τον ορθό τρόπο αποτύπωσης της. Είναι δεδομένο, ότι η Ιστορία, σε πολλά γεγονότα της, έχει πάντοτε κενά σε λεπτομέρειες, τέτοιες, που πολλές φορές, αν και όταν αυτές προκύπτουν εις γνώσιν μας, να είμαστε υποχρεωμένοι να επανεξετάζουμε τη ροή, τις επιδράσεις, και το όλο δίκτυο των γεγονότων σε νέα όψη, δίνοντας μία ευκρινέστερη αναφορά.

Και καλώς έχει έτσι φυσικά.

Ο τίτλος της αποψινής παρουσίασης, είναι "Η Αντίσταση των Εθνικών στην Ευρώπη τα χρόνια του Μεσαίωνα και η επίδρασή της έως τη σύγχρονη εποχή". Εύκολα ίσως κανείς, μπορεί να υποθέσει, ότι τα παρουσιαζόμενα στη συνέχεια, βρίσκονται στο γνώριμό μας πεδίο της υπερχιλιετούς αντιπαράθεσης ανάμεσα στον Άνθρωπο του Έθνους, και της Παράδοσης από τη μία πλευρά, και στον άνθρωπο του αυταρχικού μονοθεϊσμού που επικράτησε έως τις ημέρες μας από την άλλη πλευρά. Όμως, σκοπός μας, δεν είναι να παρουσιάσουμε ένα δακρύβρεχτο χρονολόγιο περί της δεδομένης για εμάς κατάσταση.

Ούτε σκοπός μας είναι να σταθούμε κατηγορώντας τους υποταγμένους σήμερα εν αγνοία τους συνανθρώπους μας οι οποίοι αδυνατούν να διακρίνουν τον Άνθρωπο του Έθνους και την υπόσταση που του αρμόζει από την όλο και πιο ολοκληρωτική μορφή κοινωνικής ταυτότητος που διαρκώς σπρώχνεται από αυτούς οι οποίοι αποτελούν τον πραγματικό και επί αιώνες αντίπαλό.

Επιθυμία μας είναι περισσότερο, να επικοινωνήσουμε απόψε γεγονότα και μικρές διηγήσεις από την Ιστορία κάποιων εκ των Αδελφών Εθνικών της Ευρώπης επιδεικνύοντας καταρχήν το κοινό της διαδρομής με την ήδη γνωστή μέσες άκρες ιστορία ημών, αλλά, και να επιδείξουμε πώς τα μικρά ή μεγαλύτερα γεγονότα, σημεία όπου ο μέσος άνθρωπος και ιστορικός θα σημειώσει ως "ήττες", ή θα τα κατατάξει σε υποσημειώσεις σε σχέση με άλλα γεγονότα και σημεία αναφοράς, από πλευράς μας κρίνουμε, αντιθέτως με τον μέσο ιστορικό, ότι αποτέλεσαν σπορά νίκης που έμελλε να διακριβωθεί όταν αυτή έπρεπε.

Θα προσπαθήσουμε να σας αποδείξουμε χωρίς να επιμείνουμε όμως πολύ, παρά συμπερασματικά να προκύπτει, ότι καμία μας πράξη δεν πάει χαμένη, κανένας μας λόγος δεν μπορεί να είναι εκστομίζεται δίχως να έχουμε κατά νου, ότι θα παίξει τον δικό του ρόλο στη δυναμική ροή της Αιώνιας Αεικίνητης Σπείρας όπου και ο άνθρωπος κινείται εντός της.

Θα προσπαθήσουμε να σας φέρουμε εις γνώσιν κάποια στοιχεία μάλλον άγνωστα στο ευρύ Ελληνικό Κοινό, που όμως με το άκουσμά τους ίσως μοιάσουν κάπως γνώριμα στον τρόπο τους, μιας και εμείς οι Έλληνες Εθνικοί, είχαμε ήδη βιώσει χρόνια πριν, ομοιότροπα χτυπήματα όταν ξεκινούσαν οι διωγμοί μας. Να καταδείξουμε το κοινό της Διαδρομής, των Αγώνων μας, της Αιτίας του Σκοπού μας..Και το "Μας" με κεφαλαία να το τονίσουμε, δίχως να χάνουμε τη μοναδικότητα της Εθνικής μας Ταυτότητας.

Σε Έθνη με τους δικούς τους Τρόπους, όπου όμως η βίωση της Αντίστασης υπήρξε όμοια με τη δική μας, και στη σύγχρονη εποχή, συνδέθηκε η μοίρα των ανθρώπων της, ακόμη και των ανθρώπων της Μητρίδας μας Γης, με όσα και αυτοί έπραξαν, βίωσαν και δημιούργησαν.

Χρησιμοποιώ τη λέξη δημιούργησαν, γιατί σε ένα Πόλεμο Άμυνας απέναντι σε έναν παραλογισμένο φανατικό, η ίδια η στάση των αμυνόμενων, όταν εμπνέονται από τα αυτά ιδανικά του Έθους τους, ακόμη και στην προσωρινή τους πτώση, αποτελεί έναν κλάδο δημιουργίας, ο οποίος ανθίζει ακριβώς στην Εποχή που πρέπει.

Καλοκαίρι, Φθινόπωρο, Χειμώνας, και Άνοιξη ξανά.

Ρομαντική απεικόνιση του Εορτασμού του Θερινού Ηλιοστασίου, κάπου στη Γερμανία

Αν και αρχικώς, η ομιλία είχε σκοπό να συμπεριληφθούν εξιστορήσεις από τρία διαφορετικά Έθνη της Ευρώπης, κρίθηκε ότι είναι καλύτερο να γίνει μία αρχή με ένα εξ αυτών, ώστε να είναι πληρέστερη η αναφορά, να μην κουράσουμε εσάς που μας Τιμήσατε με την παρουσία σας, αφού ήδη ο όγκος των δεδομένων είναι υπέρ-αρκετός, και αν βρείτε ποιοτικά της αρεσκείας σας το θέμα, γιατί όχι, να επιστρέψουμε μελλοντικά με μία δεύτερη και μία τρίτη παρουσίαση. Η αποψινή μας εξιστόρηση, θα επικεντρωθεί λοιπόν, στον Γερμανικό λαό, και πιο συγκεκριμένα στους Σάξονες.

Πριν ξεκινήσουμε την σπονδυλωτή αφήγησή μας, αναγκαίο είναι να επισημάνουμε δύο λόγια για την περίοδο όπου καλείται μεσαίωνας ώστε να εστιάσουμε καλύτερα στην εποχή που αναφερόμαστε. Ο Μεσαίωνας αποτελεί την δεύτερη από τις τρεις κύριες περιόδους στο κοινά αποδεκτό σήμερα σχήμα μελέτης της ευρωπαϊκής ιστορίας: Κλασική Αρχαιότητα, Μεσαίωνας και Νεότερη Εποχή Η περίοδος χωρίζεται στον Πρώιμο, τον Μέσο και τον Ύστερο Μεσαίωνα. Τρεις περίοδοι οι οποίες είχαν τα δικά τους χαρακτηριστικά σημεία, και εντός τους, τις δικές μας ενδιαφέρουσες παρακάτω αναφορές. Αν και αναμεταξύ τους ιστορικοί και μελετητές διαφωνούν και προτείνουν διαφορετικά σημεία Εκκίνησης ως γεγονότα, για την έναρξη του Μεσαίωνος, η κοινά

αποδεκτή περίοδος είναι ανάμεσα στον 5ο και τον 15ο αιώνα της συμβατικής χρονολόγησης. Δηλαδή η έναρξή της, αναγνωρίζεται με την διάλυση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και την πτώση του τελευταίου της Αυτοκράτορα, του Ρώμυλου Αυγούστου και την μη αναγνώριση κάποιου επόμενου διαδόχου ως Δυτικού Αυτοκράτορα πλέον, αφού η Ιταλία παρέμεινε ως Βασίλειο με πρώτον Βασιλέα, τον Οδόακρο ο οποίος και εκθρόνισε τον τελευταίο αυτοκράτορα, το οποίο Βασίλειο διαρκώς θα διαιρείται διαρκώς έκτοτε εδαφικά σε διαφόρους επικυρίαρχους, έχοντας απολέσει ήδη τις όποιες κτήσεις της όπου κυριαρχούσε όντως ως Αυτοκρατορία..

Ο Ρώμυλος Αύγουστος, ή Αυγουστύλος, παραδίδεται στον Οδόακρο και μαζί του τελειώνει η Αρχαιότητα

Κάποιοι ιστορικοί έχουν προτείνει ως εκκίνηση εντούτοις, την ημερομηνία θανάτου του αυτοκράτορα της Ανατολικής Ρωμαϊκής κτίσης Ιουστινιανού αφού ο τελευταίος θεωρείται ότι έστω και βραχύβια έδωσε ισχύ εκ νέου στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, μία τελευταία δυναμική έκλαμψη ισχύος επέκτασης εδαφικής που όμως, αναμφίβολα, η μόνο πρόσκαιρη επανάκτηση εδαφών που κατάφερε να επιτύχει δυτικότερα, δίχως όμως και τη δυνατότητα διατήρησης τους, αποτέλεσε και το κλειδί για την περαιτέρω αποδυνάμωση τους και εν τέλει, την έναρξη της Ισλαμικής επέκτασης και εδραίωσης αργότερα. Η περίοδος αυτή λοιπόν σηματοδοτεί για τους Ιστορικούς την λήξη της περιόδου της αρχαιότητας.

Η εποχή στην οποία εισερχόμαστε στην αποψινή μας ομιλία, μας είναι γνωστή και ως "σκοτεινά" χρόνια. Ο πρώτος που διατύπωσε αυτόν τον όρο, είναι ο γνωστός λόγιος και Ποιητής της Αναγέννησης, ο Φραγκίσκος Πετράρχης, ο οποίος και αναγνώρισε όλο το εύρος της Πολιτισμικής και Πολιτιστικής παρακμής στην οποίαν υπέπεσε ο γνωστός τότε κόσμος μετά και την κατάλυση της Ρώμης, και από αυτόν, αναμφίβολα επηρεάστηκε και ο αποκαλούμενος ρώτος σύγχρονος ιστορικός, ο Λεονάρντο Μπρούνι ώστε να διακρίνει τις περιόδους στο προαναφερθέν σχήμα μας, δηλαδή, Κλασική Αρχαιότητα, Μεσαίωνας και Νεότερη εποχή.

Λεονάρντο Μπρούνι (Leonardo Bruni) 1369-1444
Ο πρώτος σύγχρονος Ιστορικός

Δεν θα σταθούμε παραπάνω στην ανάλυση της εποχής αυτής, μιας και το αντικείμενό μας σήμερα είναι άλλο…

Αξίζει να σημειώσουμε όμως, για να δώσουμε ένα ακόμη χαρακτηριστικό κατανόησης, ότι οι ελάχιστοι υπάρχοντες με βάση τα έτη που κύλησαν στη συνέχεια, συγγραφείς του Μεσαίωνα, μιας και η γνώση της ανάγνωσης και της γραφής υπήρξε περιορισμένη και ελάχιστα αναγκαία για τους περισσότερους στην καρδιά της εποχής αυτής, θεωρούσαν, ότι η δική τους περίοδος, ήταν αυτή όπου θα ολοκλήρωνε και την επίγεια ανθρώπινη παρουσία μιας και- έλεγαν ότι-θα ήταν η τελευταία πριν το "τέλος του κόσμου και την οριστική Βασιλεία του Χριστού", κάτι απόλυτα δεικτικό του πνεύματος και της πολιτισμικής κατάστασης που για αιώνες επικράτησε, με ότι αυτό συνεπάγεται.

Φυσικά, δεν θα πέσουμε στην παγίδα, επειδή εμείς, τα Έθνη, υποχωρήσαμε κάτω από την επιβολή του μονοθεϊσμού, να χαρακτηρίσουμε συλλήβδην την εποχή και τα πεπραγμένα της ως αποκλειστικώς καταστροφικά. Ο άνθρωπος, παραμένει άνθρωπος, και όση ισχύ και αν διαθέτει το καταστροφικό στοιχείο εντός του, μία μερίδα, μικρότερη ή μεγαλύτερη, πάντοτε αναδύεται και διασώζει εκούσια ή ακουσίως, στοιχεία που υποβοηθούν τους επόμενους να εγείρουν ξανά και ξανά έναν υγιέστερο Τρόπο για τους λαούς τους και τα Έθνη τους.

Μας είναι γνωστή, στους περισσότερους εδώ, αν όχι σε όλους, η σειρά βιβλίων του αγαπητού μας Γ.Γ. του ΥΣΕΕ, του κ. Βλάση Ρασσιά, με τον γενικό τίτλο, "Μια Ιστορία Αγάπης, το χρονικό της επικράτησης του Χριστιανισμού", και η χρονολογική καταγραφή των γεγονότων που λάμβαναν χώρα προϊόντος του χρόνου, καθώς ο μονοθεϊσμός επεκτείνονταν συνεχώς στα εδάφη που συναντούσε. Φυσικά, σε πολλά από τα γεγονότα που αναφέρονται, σε πλήθος περιπτώσεων, θα μπορούσε ένας ιστορικός να γράψει ένα ξεχωριστό βιβλίο για καθένα από αυτά, μιας και πρέπει να μας είναι κατανοητό και να το υπενθυμίζουμε διαρκώς, ότι η επίδραση ενός συμβάντος, δεν περιορίζεται αποκλειστικά στο χρονικό σημείο όπου αυτό συνέβει, αλλά έχει τη δυνατότητα, και έτσι συμβαίνει, να δημιουργεί μία συνεχή ροή επιδράσεως όπου χρειάζεται μέγιστη προ νόηση για να γίνει τουλάχιστον επί μέρους αντιληπτή. Αναφέρθηκα στο βιβλίο αυτό, καθώς εκεί, κάθε ενδιαφερόμενος αναγνώστης και ερευνητής μπορεί να έχει μία πληρέστερη εικόνα για τη σειρά των γεγονότων όπως αυτά εξελίχθηκαν έως τι ημέρες μας.

Εμείς, απόψε, παραδειγματίζουμε με μόνον μερικές επιδράσεις και τη ροή κάποιων εξ όλων των γεγονότων.

Ο ιεραπόστολος του Κάρολου Μαρτέλου, Βονιφάντιος, με το τσεκούρι ανά χείρας

Θα ξεκινήσουμε τη διαδρομή μας, από τη Βορειοδυτική Γερμανία και τη Βεστφαλία, στα χρόνια του εγγονού του Κάρολου Μαρτέλου, που αναμφίβολα υπήρξε τεράστια στρατιωτική προσωπικότητα που από τη μία πλευρά, και ευτυχώς, ανέκοψε την Ισλαμική επέκταση από τα Νοτιοδυτικά της Ευρώπης με την γνωστή μάχη του Πουατιέ, και για αυτό έγινε ιδιαίτερα γνωστός, αλλά, από την άλλη πλευρά υπήρξε και αυτός που ξεκίνησε την συντονισμένη επιχείρηση εκχριστιανισμού των Γερμανών και για αυτό είναι πιο γνωστός ο απεσταλμένος του, ο Βονιφάντιος, ο οποίος και έμεινε στη Ιστορία ως ο "άγιος" όπου με το τσεκούρι του, γκρέμισε την Ιερή Βελανιδιά των Φρίγων για να αποδείξει ότι ο Θεός του είναι πιο...δυνατός. Και από εκεί ξετυλίχθηκε η υπόλοιπη διαδρομή.

Ο εγγονός του Κάρολου Μαρτέλλου, ο Καρλομάγνος, ή Κάρολος ο Μέγας όπως προσφωνήθηκε, μέγας όχι για εμάς σίγουρα, αποφάσισε να επεκτείνει το βασίλειό του ανατολικότερα, και να καθυποτάξει τους πλέον ανυπότακτους και με τον Έθος τους αδιάσπαστο έως τότε, τους Σάξονες…

Στα προηγούμενα χρόνια, πολλές φυλές Γερμανών, είχαν ήδη μετοικήσει μέσα στα όρια της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, και καθώς αυτή έφθινε στη δίνη των εσωτερικών της έριδων και αδυνατούσε να τους απωθήσει πλέον, έδιδε τυπικά την άδειά της να ιδρύουν τους οικισμούς τους, και συχνά τους όριζε ως φρουρά συνοριακή, έτσι ώστε να δημιουργεί μία κάποια ζώνη ασφαλείας από επόμενους που θα ερχόντουσαν να διεκδικήσουν διαμονή και πέρασμα. Κάποιοι εξ αυτών των εποίκων ή και εισβολέων, προσχώρησαν σχετικά γρήγορα σε μία τύποις Ρωμαϊκή νοοτροπία και απέκτησαν αξιώματα στο στρατό, κυρίως ως μισθοφόροι. Θυμίζουμε ότι είπαμε πιο πάνω. Ο τελευταίος αυτοκράτορας της Ρώμης, ο Ρωμύλος Αύγουστος, εκθρονίστηκε από τον Οδόακρο. Έναν Γερμανικής καταγωγής στρατιωτικό.

Ο Κάρολος Μαρτέλος, κατατροπώνει τους Άραβες στο Πουατιέ το 732 της συμβατικής χρονολόγησης

Η ευκολότερη δικαιολογία που μπορεί να βρει κάποιος αναζητώντας πληροφορίες για το ότι ο Καρλομάγνος με το χριστιανικό του Βασίλειο, θέλησε να υποτάξει τους Σάξονες, ήταν, υποτίθεται, για να απαλλαγεί από τις συνεχείς επιδρομές των τελευταίων στα σύνορα του, όπου οι λεηλασίες, οι ληστείες, οι εμπρησμοί αγροκτημάτων και συχνά μοναστηριών που φύτρωναν απρόσκλητα εκεί, ήταν συχνό φαινόμενο. Όμως, και ο χρονικογράφος του Καρλομάγνου Έινχαρντ, παραδέχεται, ότι αυτή η επιδρομική τακτική, αφορούσε ισάξια και τις δύο πλευρές επί σειρά ετών, και σίγουρα εντείνονταν όταν κατέφθαναν στους Σάξονες οι Ιεραπόστολοι των Φράγκων.

Η αλήθεια όμως, πρέπει να αναζητηθεί, στη ζέση του Καρλομάγνου να επεκτείνει τον Χριστιανισμό στους Σάξονες, με την ανοιχτή προτροπή της Παπικής έδρας, η οποία ευλόγησε από την αρχή την εκστρατεία του αυτή διαβλέποντας ευκαιρίες για επιρροή σε νέα εδάφη μακριά από την εμφύλια αντίπαλο χριστιανική έδρα στην Κωνσταντινούπολη η οποία και δεν θα μπορούσε έτσι και αλλιώς να διεκδικήσει μερίδιο, και οι Σαξονικοί Πόλεμοι αυτοί, έμειναν στην Ιστορία ως η πρώτη ανεπίσημη Σταυροφορία, ή ακόμη περισσότερο, είναι παραδεχτό ότι αποτέλεσαν το καλούπι για τη δημιουργία όλων των μελλοντικών Σταυροφοριών, τόσο εντός της Ευρώπης, όπως στη Βαλτική και στη Σκανδιναβία, όσο και ανατολικά στην Ασία.

Γερμανικά φύλα προσπαθούν να εισχωρήσουν εντός των ορίων της Ρωμαικής Αυτοκρατορίας

Πρέπει να πούμε, ότι οι Ιστορικοί, σημειώνουν ρητώς, ότι ο Καρλομάγνος, έβλεπε τον εαυτό του ως έναν Νέο Δαυίδ, έναν νέο Βασιλέα της Ιερουσαλήμ, χρησιμοποιούσε το όνομα αυτό ο ίδιος ως προσωνύμιο για τον εαυτόν του και όπως θα δούμε παρακάτω, προέβη σε ανάλογες με αυτόν πράξεις και ακολούθησε όμοια τακτική όπου μπορούσε.

Πριν συνεχίσουμε, αξίζει να ειπωθεί το εξής: Ο εκχριστιανισμός της Δύσης, αποπειράθηκε με έναν τρόπο πολύ συγκεκριμένο και σχεδιασμένο από τους Καθολικούς. Λόγω της θέσης που οι τοπικοί άρχοντες διατηρούσαν, δηλαδή, συχνά ήταν εκτός από ηγέτες, ταυτοχρόνως πολέμαρχοι αλλά και ανώτατοι Ιερείς, η στόχευση των ιεραποστόλων ήταν ακριβώς αυτή. Προσπαθούσαν να μεταπείσουν, ευγενικά στην αρχή, τις ηγεσίες, ούτως ώστε, οι υπήκοοι τους, θα ακολουθούσαν σύντομα με τη θέλησή τους ακόμη καλύτερα, ή βιαίως αμέσως μετά, αφού οι συνήθειες του αρχηγού θεωρούνταν λίγο ή πολύ απαραίτητες να ακολουθούνται από όλους συμφώνως με το ανά τόπο Έθος.

Έτσι, ο Χριστός, στην αρχή, παρουσιάστηκε περισσότερο ως ένας ανίκητος βασιλιάς, ακόμη και απέναντι στον θάνατο που θα προσέδιδε κύρος και δύναμη σε όποιον τον ακολουθούσε, όπως και οι βιβλικές μορφές του Δαυίδ και του Σολομώντος εξίσου, κάτι που σε περιπτώσεις ήταν ικανό να τις κάνει αποδεκτές μορφές στο Πάνθεον των λαών, πριν αναγκαστούν να τις έχουν και ως μοναδικές. Ο συγκρητισμός ήταν ένα αποτελεσματικό κόλπο των ιεραποστόλων στην αρχή. Και σχετικά εύκολη παγίδα για να πέσουν εντός της. Ο Όντιν, βρέθηκε επί ξύλου κρεμάμενος επί εννέα μερόνυχτα, στο ίδιο του το ακόντιο διαπερασμένος, ο Ιησούς επί τρία.

Δυνατό ήταν το παράδειγμα του βασιλέα Κλόβη στη σημερινή Γαλλία, όπου καλού κακού πριν μία μάχη, αποφάσισε να προσευχηθεί σε αυτόν τον Ιησού για τη νίκη, αφού ο Όντιν θεώρησε ότι δεν τον είχε ακούσει σε προηγούμενη ηττημένη μάχη, και αφού έτσι και αλλιώς την κατάφερε τη νίκη αυτή, βρήκε πρώτης τάξεως την ευκαιρία να δηλώσει ότι ο νέος θεός δίδει νίκες και αξίζει να τον ακολουθήσει κανείς. Ο ιησούς, θεωρήθηκε ένας Πολέμαρχος θεός. Ειρωνικά, οι πραγματικοί πολέμαρχοι υπήρξαν οι ακόλουθοί του.

Στις οδηγίες τους που ελάμβαναν οι ιεραπόστολοι που αποστέλλονταν στα εδάφη των Εθνικών, και στην περίπτωσή μας των Σαξόνων, γινόταν ρητή αναφορά να αποφεύγεται η υπερβολική ανάλυση με του χριστιανισμού γιατί αυτό απλώς θα δημιουργούσε αντιστάσεις άμεσα στην Εθνική Πνευματικότητα, και άρα, μη αποδεκτή.

Ο Καρολίνιος ειδικός στην τεχνική πειθούς της ιεραποστολής, ο Πίρμιν, σημείωνε ρητή οδηγία, ότι η νέα πίστη έπρεπε να είναι για τους προσήλυτους μία quid pro quo, δηλαδή, ανταποδοτική. Τί θα

ανταπέδιδε; Η όλη λογική στηριζόταν σε όποιον θα άκουγε τελικά, στο τρίπτυχο: Η Τιμωρία της επόμενης ζωής, ο τρόπος που σε αυτή τη ζωή θα υφίστατο τιμωρία κάποιος ανάλογα των πράξεών του, και η μορφή του Ναζωραίου ως ο μοναδικός θεός που θα μπορούσε να γλυτώσει κάποιον από μία αιωνιότητα ανείπωτων μαρτυρίων. Ο κριτής.

Η όλη ιστορία, συνοψίζεται στο επινίκιο προς τον Καρλομάγνο από τους μεταγενέστερους ιεραπόστολους: **ferrea quadammodo lingua praedicavit** .

Ο ιεραπόστολος Πίρμιν. Και αυτός άγιος αργότερα φυσικά, όπως σχεδόν όλοι εκείνη την εποχή κατέληξαν..

Δηλαδή, "**δίδασκε με τη Σιδερένια γλώσσα**" Ας πάμε όμως παρακάτω.Σε ετήσια βάση, ο Καρλομάγνος, μάζευε τους αξιωματικούς και ευγενείς του προετοιμάζοντας τις πολεμικές εκστρατείες και επιχειρήσεις του, διασφαλίζοντας την υπακοή όλων στα σχέδιά του.

Από πολύ πριν αποφασιστεί ανοιχτά η εκστρατεία προς τους Σάξονες, ίσως και 10 χρόνια νωρίτερα, οι ψυχολογικές προετοιμασίες είχαν ήδη ξεκινήσει, όταν οι Σάξονες, που κάποιοι εξ αυτών είχαν αποδεδειγμένα ακόμη και φιλική σχέση, ή εμπορικές συναλλαγές με τους Φράγκους, άρχισαν να παρουσιάζονται από τους βασιλικούς συγγραφείς προς τις τάξεις των ευγενών και αξιωματικών συλλήβδην, ως απόλυτα ανυπότακτοι, πρωτόγονης κατάστασης, και ακόμη χειρότερα; Απέδιδαν τιμές σε απαίσιους διαβολικούς θεούς. Και αυτό αποτελούσε έναν καλό λόγο να υποταχθούν.

Λίγα χρόνια μετά, ο Καρλομάγνος βρήκε την αφορμή που αναζητούσε καθώς σε επιδρομή των Σαξόνων, έκαψαν την εκκλησία που είχε αναγείρει ο μοναχός Λεββαίος στα όρια εντός των περιοχών τους, μία πράξη που αποτελούσε τμήμα της αντίστασής τους στην επιδρομή της ξένης θρησκείας και επιβολής. Οι πολυετής πολεμικές επιχειρήσεις ξεκινούσαν.

Ο Καρλομάγνος, με έναν υπέρτερο στρατό, τόσο σε αριθμούς όσο και σε οργάνωση, βάδισε το έτος 772 μέσα στα εδάφη των διάσπαρτων Σαξόνων, οι οποίοι και διατηρούσαν τον Προγονικό Τρόπο τους, και δεν είχαν συνασπίσει οργανωμένες Πόλεις, αλλά κατοικούσαν διάσπαρτοι σε μικρές κοινότητες. Ήταν καταλυτικό αυτό όμως για την επερχόμενη ήττα τους.

Τα πρώτα αποτελέσματα των επιχειρήσεων τον δικαίωσαν. Αρκετοί από τους Φύλαρχους, ηττημένοι, δήλωσαν υποταγή καθώς προέλαυνε εντός των εδαφών τους ο Φραγκικός στρατός. Ως άλλος Βονιφάντιος, απεσταλμένος του παππού του Μαρτέλλου, ο Καρλομάγνος, εισχώρησε βαθιά στην περιοχή όπου έστεκε το Ίρμινσουλ (Irminsul). Ο Ιερός Πυλώνας της Εθνικής Λατρείας των Σαξόνων, το Ιερότερο Κέντρο που αποτελούσε το σημείο αναφοράς της Παράδοσής τους. (Σε αυτή τη σημαία βλέπετε μία σύγχρονη απεικόνιση του Πυλώνα αυτού.)

Η διαταγή ήταν σαφής. Ολοκληρωτική καταστροφή του με τσεκούρια από τους στρατιώτες του, και εκθεμελίωση. Ενδεχομένως, ακόμη και με την παροχέτευση κοντινού ποταμού που θα απαγόρευε την εκ νέου ανέγερσή του στο σημείο αυτό. Οι λαϊκοί θρύλοι των νικητών Φράγκων, μιλούν για το "θαύμα" των υδάτων που ,ας πούμε, μόνα τους από θεία παρέμβαση, έσπευσαν να πλύνουν και να εξαγνίσουν ώστε να κάνουν το σημείο απροσπέλαστο.

Ακόμη και τις κατοικίες των Ιερέων που έστεκαν παράμερα παρέσυρε μόνο του(;) το νερό. Η συγκεκριμένη πράξη ασέβειας και ατίμωσης του Ιερού των Σαξόνων έμεινε ως η πρώτη βαθιά πληγή στη μνήμη τους έως και σήμερα.

Προχωρώντας προς την ενδοχώρα, ο Καρλομάγνος έδωσε τη διαταγή να χτιστούν φυλάκια και οχυρά, και αισθάνθηκε ότι σχετικά εύκολα θα τελείωνε έως εδώ. Άφησε μοναχούς πίσω του να αναλάβουν την μεταστροφή των υποταγμένων και αναχώρησε για τις πολεμικές προετοιμασίες προς την Ιταλία που είχαν σειρά.

Απεικόνιση της καταστροφής του Ιερού του Ίρμινσουλ (Irminsul)

Ο WIDUKIND

Δεν έσκυψαν όλοι όμως, ούτε η σχετικά εύκολη πρώτη νίκη του Φράγκου βασιλέα θα είχε διάρκεια. Ένας από τους αρχηγούς των Φυλών και ιδιαίτερα αγαπητός όπως φάνηκε στη συνέχεια στους συμπατριώτες του, αρνήθηκε την υποταγή αυτή. Το όνομά του Widukind ή Βιτουκίνδος, εξελληνισμένα. Το όνομά του σημαίνει "Παιδί του Δάσους" ή Λύκος σε πιο ελεύθερη απόδοση, πιθανόν να είναι ένα προσωνύμιο που του αποδόθηκε για τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητός του και της θέσης του, κάτι που συχνά έκαναν στις ονοματοδοσίες τους οι Γερμανικοί λαοί. Αυτό το πρόσωπο, ο Βίτουκιντ, αποτελεί και το κλειδί της πρώτης σύντομης εξιστόρησης μας.

Το έτος 777, ο Γερμανός Εθνικός Ήρωας, επέδειξε τρομαχτική απείθεια, όταν και αρνήθηκε να παραβρεθεί στο κάλεσμα του Καρλομάγνου προς όλους τους Πολέμαρχους των Σαξόνων στο Παντερμπορν (Paderborn) της Βεστφαλίας.

Ήταν ο μόνος που δεν υπάκουσε, αφού προτίμησε να παραμείνει στο Βασίλειο των Δανών όπου διατηρούσε προσωπική φιλία και συμμαχία με τον Βασιλέα τους Σίγκφριντ. Μία συμμαχία που και αυτή έπαιξε το ρόλο της να σχηματιστεί μακροσκοπικά η Ιστορία των επόμενων αιώνων στην Ευρώπη.

Όλες οι πληροφορίες μας δυστυχώς, για τον Πολέμαρχο και Θρησκευτικό Ηγέτη των Εθνικών Σαξόνων προέρχονται αποκλειστικά από τους χρονικογράφους των νικητών, αλλά ακόμη και έτσι, η προσωπικότητα του, υπήρξε τόσο ισχυρή που αποτέλεσε και τον μοναδικό άξιο αντίπαλο που μπόρεσε να πονοκεφαλιάσει τον καλά οργανωμένο Καρλομάγνο. Τα Βασιλικά Φραγκικά Χρονικά, αναφέρουν με τα μελανότερα χρώματα, τον "άξεστο", "προδότη", "άγριο" αντίπαλό τους.

Ο Βίουκιντ, φρόντισε σύντομα, να συνάψει συμμαχίες με όποιες φυλές ελεύθερων ακόμη Γερμανών και ειδικά τους Φρίσιους οι οποίοι και είχαν δεχτεί το πρώτο κύμα εκχριστιανισμού τους από τον Βονιφάντιο, και τον Μαρτέλλο και είχαν γνώση για τα επερχόμενα, κατανοώντας τον κίνδυνο που τους απειλούσε. Το Βασίλειο των Δανών, απερίσπαστο ακόμη από τη χριστιανική επιδρομή, αποτέλεσε και το κρησφύγετο του στις δυσκολίες του.

Φρίσιοι (Frisians) Πολεμιστές, επιτίθονται σε στρατιά Φράγκων εισβολέων
Αναπαράσταση από Γερμανική ταινία τεκμηρίωσης

Στην αρχή, ο Βιτουκίντ, ξεκίνησε τη δράση του με σποραδικές επιδρομές, και μερική ανακατάληψη εδαφών. Όσο προχωρούσε την δραστηριότητά του, απέδιδε αποτελέσματα τέτοια, όπως η καταστροφή σημαντικού οχυρού των Φράγκων το φαινομενικά απόρθητο Eresburg ώστε, σε δεύτερη φάση, ο Καρλομάγνος, εξαναγκάστηκε να επιστρέψει ξανά, και πάλι νικηφόρος, αλλά και αδυσώπητα σκληρός.

Δεν θα σας κουράσω με την πλήρη καταγραφή των δεκάδων μαχών που δόθηκαν, σε μία πραγματικά άνιση και ηρωική αντίσταση των πείσμωνων Σαξόνων να αποκρούσουν τους υπεράριθμους Φράγκους.

Αξίζει να σταθούμε στο έτος 782, όπου ο Ήρωας μας, ο Βιτουκιντ, κέρδισε τη μάχη στους λόφους του Σούντελ (Sundel), κατατροπώνοντας το στράτευμα των επιτιθεμένων, και επιπλέον, σκοτώνοντας στη μάχη 4 Κόμητες, 20 ευγενείς και τους δύο από τους 3 αρχηγούς του στρατεύματος τους. Η αφρόκρεμα των εισβολέων είχε χτυπηθεί και μαζί το γόητρο του Καρλομάγνου, ο οποίος και απήντησε σκληρά:

Δια της βίας, παρουσία του Φράγκου βασιλέα
βάπτιση ηττημένων Σαξόνων

Μάζεψε όσους περισσότερους στρατιώτες μπορούσε, εισέβαλε τον Οκτώβριο του ίδιου έτους εκ νέου από την κάτω Σαξωνία, στην περιοχή του ποταμού Αλλέρ, και συγκεκριμένα στο Βερντέν και μαζί με υποτακτικούς Σάξονες , οι οποίοι είχαν προσχωρήσει ήδη στο στρατόπεδό του, εγκλώβισε 4,500 χιλιάδες άντρες, Ελεύθερους Εθνικούς οι οποίοι καταδείχθηκαν από τους ομόφυλους προδότες τους ως οι υπεύθυνοι για την επίθεση και την ήττα του στρατεύματος του.

Η ποινή; Θάνατος δια αποκεφαλισμού. Εκτελέστηκε σε μία μόνον ημέρα, λερώνοντας ανεξίτηλα με αίμα το όνομα του Καρλομάγνου, και προσδίδοντάς του το προσωνύμιο "Σφαγέας". Ήταν η δεύτερη ανεξίτηλη πράξη στη Μνήμη των Σαξόνων η πράξη αυτή, και μία μοναδική περίπτωση εθνοκτονίας στην Ευρωπαική Ιστορία, που έμεινε γνωστή ως Η Σφαγή του Βερντέν. Ο Πολέμαρχος Βιτουκίνδος, είχε προλάβει να διαφύγει της σφαγής καταφεύγοντας προς τη Δανία μαζί με τους πολύ έμπιστους συντρόφους του

Ο Ιστορικός και συγγραφέας, εν ζωή ακόμη, **Αλεσάντρο Μπαρμπέρο**, ειδικός στην Μεσαιωνική ιστορία, κάνει την υπόθεση για την σφαγή αυτή, στηριζόμενος στα προσωνύμια του του Καρλομάγνου που αναφέραμε, ως Δαυίδ και Σολομών, και στον θαυμασμό του προς την Παλαιά διαθήκη. Ο Καρλομάγνος αναφέρει, επιθυμεί να πράξει όπως ένας αληθινός βιβλικός βασιλέας. Λαμβάνει έμπνευση από τις διηγήσεις για την ολοκληρωτική καταστροφή των Αμαλεκίτων και των Μοαβιτών από τον Δαυιδ, και πράττει αναλόγως. Οι χρονικογράφοι του Καρλομάγνου σημειώνουν: "Είτε θα υποτάσσονταν στον χριστιανισμό, είτε θα εξαφανιζόντουσαν ολοσχερώς".

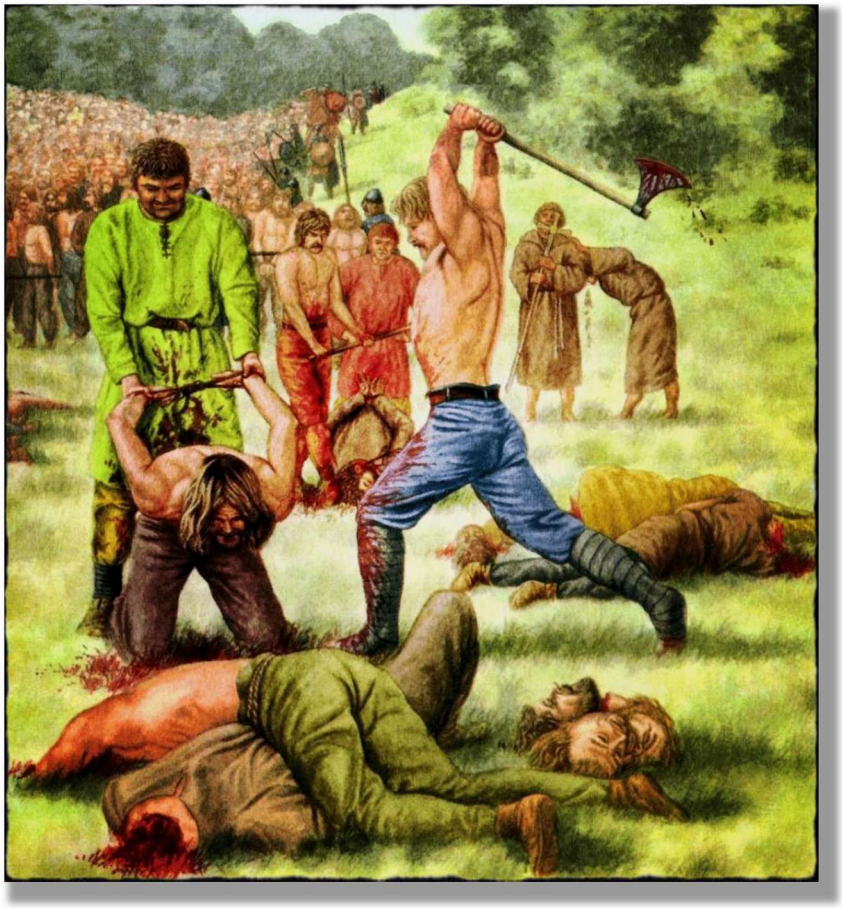

Απεικόνιση της Σφαγής του Βερντέν (Verden),
των τουλάχιστον 4.500 αιχμάλωτων Εθνικών Σαξόνων

Μετά τη σφαγή αυτή, η αντίσταση των Εθνικών άρχισε να αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα, αλλά δεν κάμφθηκε ακόμη. Ο Βιτουκίνδος, επιστρέφοντας ξανά, ξεσηκώνει εκ νέου τους διάσπαρτους ελεύθερους ακόμη Εθνικούς, ανά κοινότητες, και ακόμη αυτούς που είχαν ήδη δηλώσει υποταγή στον Φράγκο βασιλέα, αλλά από φόβο παρά από πίστη, και για τα επόμενα δύο έτη, ο πόλεμος συνεχίστηκε με άγριες μάχες σε όλη την επικράτεια. Στο μεταξύ, ο Φράγκος βασιλέας, εξέδωσε διάταγμα με τίτλο: Capitulatia de partibus Saxoniae, δηλαδή διαταγές που αφορούν τη Σαξονία.

Όριζε τη διακυβέρνηση ανάμεσα σε κόμητες, υποτακτικούς πιστούς Σάξονες και κυρίως Φράγκους, δίδοντας τεράστιες εξουσίες στους ιεραπόστολους, και απαγόρευε επί ποινή θανάτου όχι μόνον την εξάσκηση της Εθνικής Λατρείας, αλλά υπαγόρευε ρητώς ότι ακόμη και η αποφυγή του βαπτίσματος κάποιου ή ακόμη και η εσκεμμένη απουσία από τις λειτουργίες της εκκλησίας θα μπορούσαν να αφαιρέσουν το κεφάλι από τους ώμους του παραβάτη. Η σιδερένια γλώσσα ξεδιπλωνόταν.

Ο αγαπητότατος Βρετανός Ηθοποιός, Sir Christopher Lee, υπήρξε μακρίνος απόγονος, σε γραμμή αίματος με τον Καρλομάγνο. Ηχογράφησε έναν δίσκο συμφωνικής Metal μουσικής, στηλιτεύοντας τον μακρινό του πρόγονο για τη Σφαγή του Βερντέν. Όσο και αν διατηρούσε τον θαυμασμό του για τις ικανότητες του προ-πάππου του, δεν μπορούσε παρά να το χρωματίσει αρνητικά.

Αναπαριστώντας τον πρόγονό του, ο Christopher Lee, στο εξώφυλλο του δίσκου που ηχογράφησε

Ας δούμε τώρα, και τον όρκο που εξανάγκαζαν να δίδουν οι υποταγμένοι Σάξονες.
Και είναι αυτός:

"Αποκυρήσετε τον διάβολο;
Τον αποκηρύσσω

Και όλες τις θυσίες προς τον Διάβολο;
Αποκηρύσσω όλες τις Θυσίες προς τον διάβολο

Και από όλα τα έργα του διαβόλου;
Παραιτούμε από όλα, λόγω και έργω προς τον διάβολο,
τον Ντόναρ (Donar), τον Βόταν (Wotan), τον Σαξνοτ (Saxnot),
όλα τα είδωλα και όλους τους κακούργους ακόλουθους τους"

Και κλασσικά, μετά ακολουθούσε ο όρκος που έπρεπε να δώσουν:

"Πιστεύεις στον Παντοδύναμο Πατέρα;
Στον Υιό; " Κλπ..

Το κείμενο της απόταξης των Εθνικών Θεών, έχει σωθεί αυτούσιο, και το γνωρίζουμε, από ένα σπάνια διατηρημένο απόσπασμα βιβλίου που βρέθηκε σε μοναστήρι στον Μέηνζ της Γερμανίας, και το οποίο και φυλάσσεται στο Βατικανό με τον αριθμό 577, σε γλώσσα Παλαιό-Σαξονική, ομοιάζει στη σύγχρονη Ολλανδική, και είναι χαρακτηριστικό και πέραν πάσης αμφιβολίας για το ψυχικό μένος της επίθεσης πάνω σε ένα ολόκληρο Έθνος.

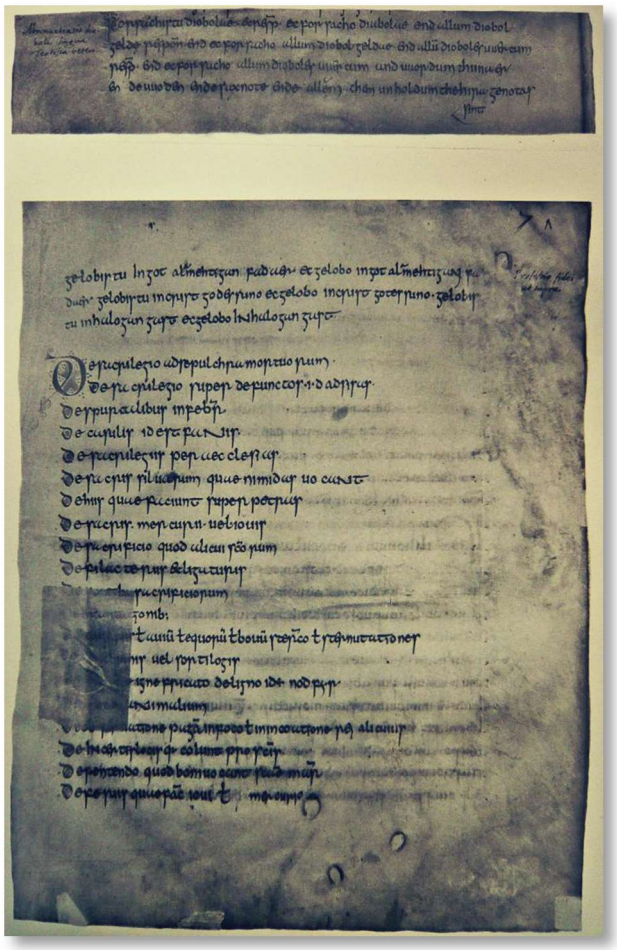

Το αυθεντικο χειρόγραφο, από όπου αντλούμε την γνώση για την δήλωση πίστης που όφειλαν να δώσουν οι ηττημένοι Σάξωνες

Ταυτόχρονα, και με το πέρας των δύο ετών συνεχόμενων πολέμων, και αφού ο Βιτουκίνδος διαρκώς εξασκούσε μία μορφή ανταρτοπόλεμου μη ηττώμενος και έχοντας διαρκώς νέους μαχητές να τον πλαισιώνουν, ο Καρλομάγνος, άλλαξε τακτική, και αντί να αποτραβηχτεί πλέον τον χειμώνα, βρισκόμαστε στο τρίτο συνεχές έτος των επιχειρήσεων , επέλεξε να ξεκινήσει ένα κυνηγητό εντός της ενδοχώρας της Σαξονίας, βαθιά στα πυκνά δάση, και να μην αφήσει πουθενά τον μοναδικό υπερασπιστή να βρει ησυχία και ξεκούραση.

Πλέον, και με την απειλή μίας νέας σφαγής να επικρέμαται σε γενικευμένο επίπεδο επάνω στον λαό του, ο Σάξονας Ήρωας, αποκαμωμένος, ζήτησε την συνθηκολόγηση. Ο ίδιος ο Καρλομάγνος, ήταν αυτός που σφράγισε την νίκη του, βαπτίζοντας ο ίδιος τον Βιτουκίνδο χριστιανό στις Αρδένες στην περιοχή της αρχαίας Ρωμαικής αποικίας, το Αθηναϊκό (Attigny). Από κει και πέρα, οι πληροφορίες είναι λιγοστές και όχι ασφαλής για την τύχη του Βίτουκιντ.

Το πιθανότερο είναι να κλείστηκε σε μοναστήρι για το υπόλοιπο της ζωής του ώστε να μην αποτελέσει εκ νέου πλέον απειλή, όπως η ίδια τύχη ανέμενε κάθε εν ζωή αντίπαλο του Καρλομάγνου.

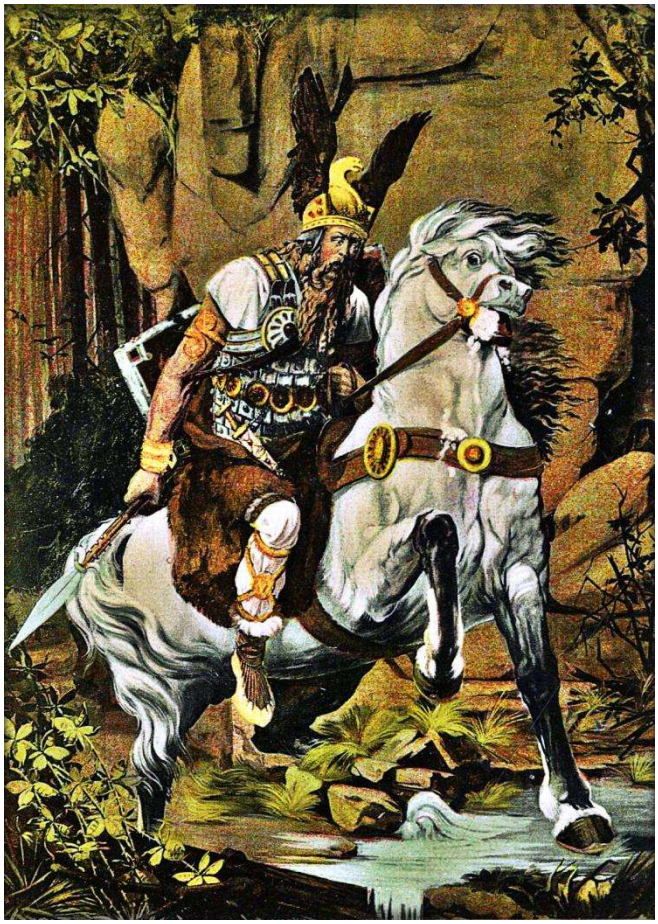

Ο Widukind σε απεικόνιση κατά τον τελευταίο διωγμό του πριν αναγκαστεί να παραδοθεί, ώστε να σταματήσει η γενικευμένη σφαγή του λαού του

Υπάρχουν αναφορές, από χρονικό του 12ου αιώνος και συγκεκριμένα στο βιβλίο (Kaiserchronik), ότι ο ανδράδελφος του Καρλομάγνου, ο Γερόλδος, και αυτός φανατικά αφοσιωμένος στην επέκταση της πίστης και του Βασιλείου στη Βαυαρία, τον σκότωσε, δίχως άλλες λεπτομέρειες να παρέχονται όμως. Ακόμη και το ακριβές μέρος της ταφής του παραμένει άγνωστο, αν και έχουν υπάρξει πολλά αναπόδεικτα σημεία και τάφοι έως σήμερα, ακόμη οστά του σε εκκλησία που φυλάσσονται ευλαβικά.

Σε εκκλησία; Ευλαβικά; Όπως είπαμε και πιο πάνω, η Ιστορία, αποδεικνύει ότι μία μοναδική ήττα δεν σημαίνει τίποτε. Ίσως απλώς ανοίγει τον δρόμο για πολλές άλλες νίκες. Και με αρκετό χιούμορ ενίοτε.

Ο και προσωπικά, δεν μπορώ και δεν θέλω να το κρύψω, αγαπημένος Υπερασπιστής Σάξονας, έτυχε μετά τον θάνατό του πολύ καλύτερης μοίρας. Ο γενικευμένος θαυμασμός προς το πρόσωπό του, ήταν τέτοιος, όπου η εκκλησία τον άγιο-κατέταξε, χρεώνοντας του μάλιστα εντελώς αναπόδεικτα, αφού στα Βασιλικά χρονικά εξαφανίζεται πλήρως, μία σειρά από έργα με εκκλησίες μοναστήρια τα οποία με πολύ ζέση υποτίθεται έχτιζε αφού είχε και χρήματα πλέον ως υποτιθέμενος πολύ ευνοούμενος του νονού του Καρλομάγνου. Καθώς επίσης του χρεώθηκε και ότι πολέμησε μαζί με τον νονό του ενάντια σε άλλες φυλές Εθνικών ώστε να εκχριστιανισθούν. Η δε αγιοσύνη του εορτάζεται στις 6 ή 7 Ιανουαρίου να σημειώσω… Σε εκκλησίες της Γερμανίας, και ειδικά κοντά στην περιοχή του Ένγκερ, είναι διάσπαρτες οι απεικονίσεις του Σάξονα που αψήφησε τον χριστιανισμό αλλά ο τελευταίος όχι.

Αργότερα ακόμη, η βασιλομήτωρ της Οθωνικής δυναστείας και αγία, η Ματίλντα, θεωρούσε τον εαυτό της ως απόγονο του Βιτουκίνδου και άρα, συνέδεσε ως απώτατο πρόγονο της Βασιλικής γενεάς, τον Σάξονα Εθνικό. Οι Μοίρες έχουν σίγουρα τον τρόπο τους νομίζω.

Η σαρκοφάγος σε εκκλησία του Enger της Γερμανίας, όπου διεκδικεί το τελευταίο μέρος ανάπαυσης του σώματος του Rex Saxorum, δηλαδή του Βασιλέα των Σαξόνων, Widukind.
Οι έρευνες και οι μελέτες δεν επιβεβαιώνουν ότι όντως τα οστά εντός άνηκαν σε αυτόν.

Ο Καρλομάγνος, είχε την δική του πορεία έκτοτε. Ο πάπας Λέων ο 3ος τον έχρισε αυτοκράτορα τα "χριστούγεννα" του 800, και τον δοξολόγησε ως νέον Αινεία, την πρωτεύουσα του Βασιλείου του ως μία Δεύτερη Ρώμη ή και Ρώμη που μέλλει να γίνει, καθώς επίσης και Αύγουστο, πατέρα όλης της Ευρώπης… Για αυτό και εν τέλει στέφθηκε Αυτοκράτορας της Δύσης ο ίδιος, με τους Ανατολικούς Ρωμαίους να μην έχουν τη δυνατότητα να το αρνηθούν.

Οι αιώνες κύλησαν έκτοτε, και μακάρι να έχουμε τη δυνατότητα να αναφερθούμε και πάλι σε ιστορίες από τα πολύ ενδιαφέροντα αυτά χρόνια. Από από τον Βολταίρο και μετά, οι μορφές αυτές των δύο αντιπάλων, ήλθαν εκ νέου στο προσκήνιο. Και αυτή τη φορά, φάνηκαν πλέον οι λεπτές ειρωνικές στιγμές, που χρωματίζουν ακόμη τις τραγικές στιγμές του 8 αιώνος.

Για πρώτη φορά, ο Καρλομάγνος, κατηγορείται ανοιχτά και επικρίνεται ενώ ο Βίτουκιντ χαίρει εκ νέου θαυμασμού.

Το σημερινό μας ταξίδι, καταλήγει στην πλέον ταραγμένη εποχή, ακριβώς πριν τον Β Π.Π., και έπειτα. Ήδη στη Γερμανία, από τα τέλη του 19ου και έως ειδικότερα τη δεκαετία του 30 τον επόμενο αιώνα, μία πρωτόγνωρη ανάγκη για την αναζήτηση της Γερμανικής ταυτότητας, είχε πραγματικά κάνει ερασιτέχνες και μη ιστορικούς να ανασύρουν κάθε δυνατή πληροφορία, να τις επεξηγήσουν ακόμη και με αυθαίρετα συμπεράσματα, και εν πάση περιπτώσει, να φέρουν στο προσκήνιο εκ νέου ζητήματα που είχαν μείνει ανεπίλυτα στο συλλογικό νου των Γερμανών. Ανάμεσα στην πλειοψηφία των Καθολικών και τους λίγους
Ρομαντικούς, θα ξεσπάσει μία άνευ προηγουμένου έως τότε διαμάχη μέσα από την Τέχνη.
Αυτήν που επιτρεπόταν να εκφραστεί δημοσίως εν τέλει.

Ένα πιθανολογούμενο σημείο, όπου η Σφαγή του Βερντέν εκτελέστηκε. Εκεί επιλέχθηκε το σημείο ώστε να στηθούν 4.500 βράχοι, ένας για κάθε νεκρό Σάξονα. Το Τιμητικό αυτό έργο δημιουργήθηκε το 1935, από τον Wilhelm Hubotter, κατ' εντολή των οργάνων του NSDAP, στην εποχή όπου κάθε τι προγονικό επανα-ανακαλύπτοταν, όχι όμως και με επιτυχία ή αυτούσιο. Δεν είχε έλθει ακόμη η εποχη για αυτό.

Στην Γερμανία του NSDAP, τη δεκαετία του 30 τα θεατρικά έργα που περιγράφουν τη διαμάχη ανάμεσα στον ιδρυτή της Φραγκικής Χριστιανοσύνης, το πρώτο Ράιχ όπως αναγνωρίστηκε αφού η Αγία Γερμανικη Αυτοκρατορία είναι το φυσικό τέκνο του Καρλομάγνου, και τον Εθνικό Σάξωνα είναι κυριολεκτικά δεκάδες σε μία μόνον θεατρική σεζόν. Οι κριτικοί, καλούν να γίνει ένας μετριασμός των τόσων έργων. Καλώς ή όχι, δεν μας έχουν σωθεί πολλά.

Όμως δύο εξ αυτών τα οποία ανέβηκαν παράλληλα σε θεατρικές σκηνές το 34/35, έφεραν πρωτόγνωρη αναστάτωση και επεισόδια. Το ένα του Φρίντριχ Φόρστερ (Forster), "Ο Νικητής", και το άλλο του Έντμουντ (Kiß),"Wittekind" Η προπαγάνδα που ήταν αρεστή στο καθεστώς, εξυπηρέτησε με άνεση το έργο του Φόρστερ.

Ως Φράγκος, ο Κάρλομάγνος, παρουσιάστηκε ανάλογα με τους Γάλλους που είχαν κερδίσει τον 1ο Π.Π. και είχαν καταλάβει τις όχθες του Ρήνου, υπενθυμίζοντας ότι η έλλειψη ενός μοναδικού Ηγέτη/Φύρερ ανάμεσα στους Γερμανούς ήταν καταλυτική για την ήττα τους.

Ο Βίτουκιντ, μία ρομαντική φιγούρα, απλώς επιβεβαίωνε ότι οι πράξεις του διασφάλιζαν την αδιάκοπη και αιώνια επιβίωση της φυλής ενώ ο Χριστιανισμός ήταν η απαραίτητη πνευματική οδός που αν και επιβλήθηκε, ωφέλησε όλους τους Σάξονες και τους ανέδειξε παρά τους ντρόπιασε, με την εκκλησία να είναι πατρικά στοργική.

Ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, και οι ιδέες του που δεν ήταν φιλικές προς τον χριστιανισμό, είχε ήδη παραμεριστεί μετά την συμφωνία του Χίτλερ με την Καθολική εκκλησία άλλωστε, και ο Χριστιανισμός ήταν η αναμφισβήτητη οδός για την πνευματικότητα της Γερμανίας. Ο Κις όμως, αν και αυτός επίσης είχε το ίδιο μοτίβο στο σενάριό του, σε ότι αφορά τον Σάξονα Πρόγονό του για τον χριστιανισμό, είχε άλλη άποψη.

Χαρακτηριστικό το απόσπασμα καθώς στο έργο ο Πολέμαρχος ανακαλύπτει τα αποκεφαλισμένα σώματα των 4,500 χιλιάδων συμπολεμιστών του:

"***Αυτό είναι που οι Ναζωραίοι έκαναν. Αυτά κάνουν οι Χριστιανοί.***
Προσποιούνται την αγάπη, αλλά φέρνουν φόνους"
Και αλλού:

Ο "***Ιησούς είναι πολύ βολικός θεός. Ένας που συγχωρεί κάθε είδους παληανθρώπων".***

Οι Καθολικοί θεατές εξοργίστηκαν. Στέλλονται επιστολές προς τον Χίτλερ και τον Γκέμπελς ζητώντας να κατέβει το έργο. Επεισόδια ξεσπούν ακόμη και εντός του θεάτρου με ιαχές "η ιστορία δεν παραποιείται" με την αστυνομία να συλλαμβάνει νεαρούς Καθολικούς οι οποίοι επιτίθενται προσπαθώντας να σταματήσουν οι παραστάσεις.

Η κυβέρνηση βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Αποτέλεσμα;
Οι τελευταίες 15 παραστάσεις εξαγοράζονται τα εισιτήρια της από την οργάνωση του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ την ΝΣ-Κουλτουργκεμάιντε (NS-Kulturgemeinde) για τα μέλη της και ελάχιστους ειδικούς προσκεκλημένους.

Για τον Κις, θα είναι το πρώτο και τελευταίο θεατρικό έργο που ανεβάζει.

Ο Κάρολος και ο Βίτουκιντ θα παραμείνουν στη θέση που ήταν. Ο ένας ο Ιδρυτής του πρώτου Ράιχ, και με απόφαση της Κυβέρνησης, θα διδάσκεται θετικά, ο άλλος, θα παραμείνει ως η ρομαντική ψυχή του Βολκ (Volk) που υπάκουσε στο ιστορικό πεπρωμένο για τη διατήρηση της φυλής αφού έκανε ότι μπορούσε, έστω και πολεμώντας στην αρχή την πίστη του χριστιανισμού…

Από σειρά γραμματοσήμων στη Γερμανία, αφιερωμένο σε Ιστορικά γεγονότα.
Εδώ, για το Βερντέν.

Μετά το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου Πολέμου, η σκόνη κάθισε πάλι για το ζήτημα. Και όχι μόνον.

Ως γνωστόν, η Ευρώπη, σύντομα θα έκανε τα βήματά της να σχηματίσει την ΕΟΚ και αυτή με τη σειρά της την Ε.Ε. όπου και σήμερα αποτελεί η χώρα μας μέλος της, ή κάτι τέτοιο. Καθόλου περιέργως, ο Καρλομάγνος αποτελεί μία κυρίαρχη μορφή στην Ένωση.

Ένα από τα σημαντικά της κτήρια φέρει το όνομά του, και ένα από τα μεγαλύτερα βραβεία, που απευθύνοντας ως έπαθλο μερικών χιλιάδων ευρώ σε νέους έως 30 ετών που εργάζονται με ζήλο για τους σκοπούς μίας Ομοσπονδίας, μίας κοινής συνολικής πολιτικής οντότητας, υπερεθνικής, έχει επίσης το όνομα του.
Σας θυμίζει κάτι;

Το κτήριο της Ε.Ε. "Καρλομάγνος" στις Βρυξέλλες

Σπάνια αναφέρεται, ότι οι αλλεπάλληλες εξεγέρσεις για αυτονομία των Σαξόνων και των Βεστφαλλών αργότερα, είχε ως αποτέλεσμα τη μαζική και δια της βίας υποχρεωτικής μετανάστευσης 10.000 ιθαγενών από τις περιοχές τους, και την ανάλογη μετακίνηση Φράγκων και πιστών υπηκόων άλλων φυλών προς την εγκαταλειμμένη γη για να εποικηθεί. Ακόμη και έτσι όμως, επειδή η Γη φτιάχνει τον Άνθρωπο που ζει επάνω της και όχι το ανάποδο, οι εναπομείναντες κάτοικοι διατήρησαν σε κάθε δυνατή πτυχή που μπόρεσαν τους τρόπους τους.

Είπαμε, ότι οι Πόλεμοι στη Σαξονία, εκκίνησαν από τους Φράγκους, με τις ψυχολογικές τους ετοιμασίες, γύρω στο 750. Η τελευταία μαζική εξέγερση των ιθαγενών απέναντι σε τρόπους ανάρμοστους για το έθος τους, συνέβη την περίοδο του 845. Σχεδόν 100 χρόνια μετά. Τα περισσότερα εξ αυτών με αιματοχυσία.

Η τελευταία εξέγερση, αυτή της Στελλίνγκα (Stellinga) ή της εξεγέρσεως των Χωρικών όπως ονομάστηκε, ήταν και από τις πιο αιματηρές στην καταστολή της. Οι χωρικοί, έπρεπε να μάθουν τη θέση τους, και οι εκκλησιαστικοί αξιωματούχοι με προεξέχοντα τον Μαρτίνο Λούθηρο, να καλούν σε μαζική εξόντωση των ανθρώπων που διεκδικούσαν απελευθέρωση από τη φεουδαρχική τυραννία που τους είχε επιβληθεί, και αναζητώντας εκ νέου τους Τρόπους της Γης τους.

Θεολόγοι που ο καθένας προσπαθούσε να χωρέσει τον μονοθεϊσμό στα μυαλά των ανθρώπων της υπαίθρου που μόλις είχαν με το ζόρι συγκριτιστικά χωρέσει όπως-όπως τη νέα πίστη, ενέγειραν ζητήματα θεολογικά για να κερδίσουν οι ίδιοι, αλλά καθώς οι χωρικοί σφαζόντουσαν μαζικά από σιδερόφρακτους ιππότες, λίγα έκαναν για να τους εμποδίσουν.

Ο Καθολικισμός, ο Προτεσταντισμός, ο δίκαιος Πόλεμος στο όνομα της Πίστης, παρέμειναν και βρήκαν ειρήνη και κοινό τόπο μεταξύ τους εν τέλει. Η Ιστορία πήρε την δική της τροπή από τα όλα γεγονότα, και αυτό που σήμερα γνωρίζουμε ως πραγματικότητα θα μπορούσε να είναι εντελώς διαφορετική. Οι Δανοί, έχοντας κατανοήσει την διαβλεπόμενη συνέχεια για αυτούς, αποφάσισαν, αντί να περιμένουν τη σειρά τους, να επιτεθούν πρώτοι.

Κάπως έτσι, ξεκίνησε και η εποποιία των αξιοθαύμαστων Βίκινγκς, που επί πολλά έτη, σάρωσαν τις ακτές των χριστιανικών βασιλείων όπου μπορούσαν, μετακινήθηκαν σε κάθε δυνατή περιοχή που τα πλοία τους με σημαία το Κοράκι του Όντιν και τον Ήλιο μπορούσαν να φτάσουν και χάρη σε αυτές τις μετακινήσεις, διέσωσαν πολλά παραπάνω από όσα θα είχαν διασωθεί αλλιώς για τον Εθνισμό όλων των Βορείων λαών. Μαζί με τους Σκανδιναβούς της Νορβηγίας και της Σουηδίας οι οποίοι και ήταν τα αμέσως επόμενα θύματα του επεκτατισμού, έφτασαν, ακόμη και στην Ανατολική Ρωμαική Αυτοκρατορία, ως Βαραγγοί, αποτελώντας την προσωπική Φρουρά των Βυζαντινών

Αυτοκρατόρων. Αλλά οι μετακινήσεις τους ακόμη, διέσωσαν την Εθνική Λατρεία, τόσο στην Ισλανδία, όσο και σε χώρες της Βαλτικής και της Ρωσίας όπου αναμίχθηκαν με τις Τοπικές Σλαβικές Λατρείες και εν πολλοίς προστατεύτηκαν και εκεί.

Η μετακινήσεις τους, τους οδήγησαν ακόμη και στην Βινλαντ, δηλαδή την Βόρεια Αμερική, ή χώρα της αμπέλου όπως την ονόμασαν οι ίδιοι.

Το Ιερό Έμβλημα του Θεού Όντιν, Σημαία που οδηγούσε τους Βίκινγκ και σήμερα φέρουν οι συνεχιστές Εθνικοί απόγονοί τους.

Σας το ανέφερα και πολύ πιο πριν. Καμία μας πράξη, κανένας μας λόγος δεν πάει χαμένος. Δεν υπάρχει ήττα, παρά μόνον αν την αποδεχτούμε σιωπηλά μόνοι μας.

Από τη δεκαετία του 80, η νεολαία σε όλες τις Βόρειες χώρες, μέσα από μουσικά και κινήματα αλλά και άλλα είδη των Τεχνών, επανα-ανακάλυψε την Προγονική της κληρονομιά. Όχι απαραίτητα επιτυχημένα. Μάλλον άτσαλα τα πρώτα βήματα, ενδεχομένως και βίαια ή εκδικητικά προς όποιον θεώρησε κατακτητή. Ίσως ακόμη και αυτό-εγκλωβιζόμενη κάποιες φορές σε σύγχρονες αδιέξοδες πολιτικές φόρμες. Δεν μπορεί και δεν πρέπει να περιμένει κανείς ένα άλμα ξαφνικά όταν έχουν μεσολαβήσει αιώνες σιωπής και υπόγειας διαδρομής. Όμως οι αντιστάσεις των Εθνικών Προγόνων τους ήταν αυτές που ως ήττες υπήρξαν Σπόροι αναγέννησης, γιατί συνέβησαν.

Έτος με το έτος, η νέα γενεά των Βορείων λαών προσεγγίζει όχι απλώς αισθητικά και ρομαντικά, αλλά ουσιωδώς το Ταυτοτικό των Εθών της. Και τα αποτελέσματα έχουν ήδη αρχίσει νωρίς σε ιστορικό χρόνο να παρουσιάζονται.

Οι Εθνικές Λατρείες των Βορείων, τόσο στη Σουηδία, όσο και στην Αγγλία, την Ισλανδία, στη Λιθουανία, στη Φιλανδία, αλλά ακόμη και στην Ισπανία όπου διαμένουν απόγονοι των Βίκινγκς, έχουν καταφέρει ήδη να διεκδικήσουν και να λάβουν την προστασία που τους αναλογεί.

Κανένα σχόλιο περαιτέρω επί αυτού..

Η Ευρωπαικη Ένωση από την άλλη πλευρά στην ατζέντα της, Καλβινιστική έως το μεδούλι, και αυτό-αρνούμενη του Πολιτισμικού της Πλούτου.

Με άλλο πρόσωπο πλέον, αυτό της Οικονομίας και των αριθμών, συρόμενη και φερόμενη από ηγετίσκους και λομπίστες παρηκμασμένους και ολοκληρωτικούς,προτιμά τον Καρλομάγνο ,παρά τους κατά Έθνος Ιστορικούς Ηγέτες των επί μέρους χωρών, που ακόμη, παραμένουν υπαρκτές ως ξεχωριστές οντότητες και την αποτελούν εν τέλει, στους όποιους σχηματισμούς τους βρήκαν στην Ιστορία τους, αρνούμενες εσχάτως δειλά-δειλά τον μηδενισμό της ταυτότητός τους, ετοιμάζονται να ποδηγετηθούν κάτω από το διεθνιστικό και πολιτικά ορθό ενός ανθρωπισμού που υπακούει στις μαζικές δια της βίας μεταναστεύσεις, που είναι αδύνατον να λυθούν αλλιώς παρά μόνον στην χειραφέτηση των χωρών από όπου μετακινούνται μαζικά άνθρωποι, είτε από πολέμους είτε σπρώχνονται με οικονομικές μεθόδους. Ο μονοθεϊσμός, ως πολιτική οντότητα, έχει χάσει προ πολλού τα όποια προσχήματα. Ο παλαιός μονοθεϊσμός της Ευρώπης, αδυνατεί ή δεν θέλει να δει τον επερχόμενο νεώτερο που επιθυμεί να σκαρφαλώσει ξανά στη Ευρώπη. Φυσικά αναφέρομαι στο Ισλάμ.

Η πεποίθηση των λόμπι φαίνεται ότι είναι ότι οι αριθμοί, η οικονομία και ότι άλλο προτάσσουν, θα τους κάμψουν και αυτούς κάτω από την ομογενοποίηση.

Ποιος;;...

Ας σημειώσουμε με νόημα δε, ότι ο πρώτος βραβευθείς με το βραβείο Καρλομάγνου, το 1950 όπου και θεσπίστηκε, ο Ριχάρδος Νικόλαος Ειτζίρο , ο ηγέτης του Πανευρωπαισμού, ήταν αυτός που οραματίστηκε πρώτος μία Ευρώπη του Αριστοκρατικού Πνεύματος, όπου η εθνική ταυτότητα δεν θα έχει καμία σημασία, δεν θα είναι καν υπαρκτή. Οραματίστηκε το μέλλον, όπου οι φυλές θα αναμιχθούν ώστε να ομοιάζουν στην όψη στους Αιγυπτίους, και η πανευρωπαϊκή Παιδεία που θα

διδαχθούν θα ορίζει το μέλλον του ανθρώπου πέραν από κάθε άλλο ταυτοτικό στοιχείο. Για τα επόμενα 49 έτη, με συνοδοιπόρους, ή απλώς συνδιαλλεγόμενους ανάμεσα σε άλλους, τον Φρόυντ ή και τον Αϊνστάιν, και με τη χρηματοδότηση από την πρώτη στιγμή από τον γνωστό Μαξ Βαρμπουργκ (Max Warburg) Τραπεζίτη, θα εργαστεί αδιάκοπα έως τον θάνατό του για το σκοπό αυτό. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, θα τον τιμήσει πολυποίκιλα και θα δώσει σε δρόμους και σε Ακαδημαϊκό Έτος ακόμη, το όνομά του.

Το υπενθυμίζουμε εκ νέου:
Ριχάρδος, Νικόλαος Ειτζίρο.
Ή, αλλιώς, **Κόμης Καλέργκι..(Kalergi)**

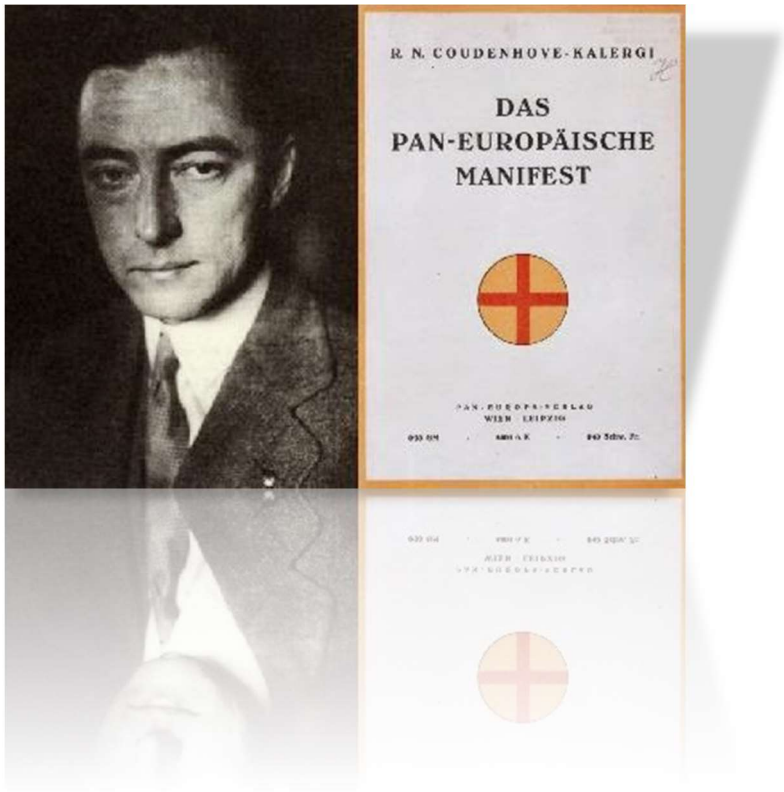

Αυτή η Ένωση βαδίζει με άλλες μεθόδους στα χνάρια και τις μεθόδους του "ενός λαού" που διακήρυξε ο εγγονός του Κάρολου Μαρτέλλου.

Ως Εθνικοί Έλληνες, οφείλουμε να είμαστε Ηρακλειδείς κάθε μέρα.

Όλο και περισσότερο. Καθώς η Λερναία Ύδρα του ολοκληρωτισμού και του φανατισμού του μαζάνθρωπου έχει πολλά κεφάλια και όχι όλα αποκρουστικά για τον μέσο ανενημέρωτο και βαλλόμενο συμπολίτη και συνάνθρωπό μας.

Οι υπόλοιπες συγκρίσεις και συμπεράσματα δικά σας.

Σας ευχαριστώ πολύ για την τόση υπομονή σας απόψε.

Εύχομαι να σας φανούν ιδιαίτερα χρήσιμα τα όσα σίγουρα αιχμηρά αλλά που με παρρησία ακούσατε απόψε.

(***Τέλος παρουσίασης της ομιλίας***)

Τμήμα Β' : Ιεροπραξία

Με την ολοκλήρωση της Ομιλίας, σειρά είχε η διενέργεια μίας λιτής Ιεροπραξίας από επιλεγμένα Μέλη της Σύναξης του Οίκου μας για την Τίμηση των Εθνικών Ηρώων και με μία αναγκαία σημείωση για όσους καλοπροαίρετους και καλόγνωμους φίλους απορήσουν για τα παρακάτω:

Ο Οίκος μας, δεν έχει κρύψει **ποτέ** την ιδιαίτερη σχέση πολλών εκ των Μελών της Κεντρικής Σύναξης με τα λατρευτικά ειωθότα του Βορείου Πανθέου καθώς και την εξάσκησή τους, όπως και τις Αδελφικές μας σχέσεις και Δεσμούς με Αδελφές και Αδελφούς από Οργανωμένες ομάδες Εθνικών της Νορδικής Παράδοσης και περισσότερο με το Odinic Rite. Αποτελεί από την πρώτη στιγμή της Ιδρύσεως του Οίκου μας, τμήμα του συνολικού μας Έργου.

Η Ιεροπραξία μας αυτή που παρουσιάζεται εδώ, λιτή όπως αρμόζει, πραγματοποιήθηκε με την Υμνωδία που τραγουδήθηκε από την Αγγελική Αντωνίου. ή αλλιώς και "Hildr Valkyrie" όπως είναι γνωστή -και- στους Οντινιστές Αδελφούς μας και ολοκληρώθηκε με τον Όρκο των Μελών μας προς τη Σημαία μας, και την κατάθεση των Εμβλημάτων μας σε αυτήν.

Παραθέτουμε λοιπόν εδώ, μαζί με φωτογραφικά στιγμιότυπα, και τους στίχους αυτής της Υμνωδίας μας, κάτι που αποφεύγουμε συνήθως να κάνουμε, για δικούς μας λόγους, σε σχέση με τις Λειτουργικές Εργασίες μας της Ιεροπρακτικής δραστηριότητός μας, και για το γενικώς απερίσπαστο του οργανωτικού μας σχεδιασμού. Στην αυτήν περίπτωση, που αποδόθηκε δημοσίως, έτσι κρίνουμε ότι είναι το πρέπον και, μελλοντικά, θα παρουσιάσουμε, όπως κρίναμε ήδη ότι είναι το σωστό, ένα πληρέστερο και ανεπτυγμένο έργο όσον αφορά το σκέλος της αυτής πρακτικής μας.

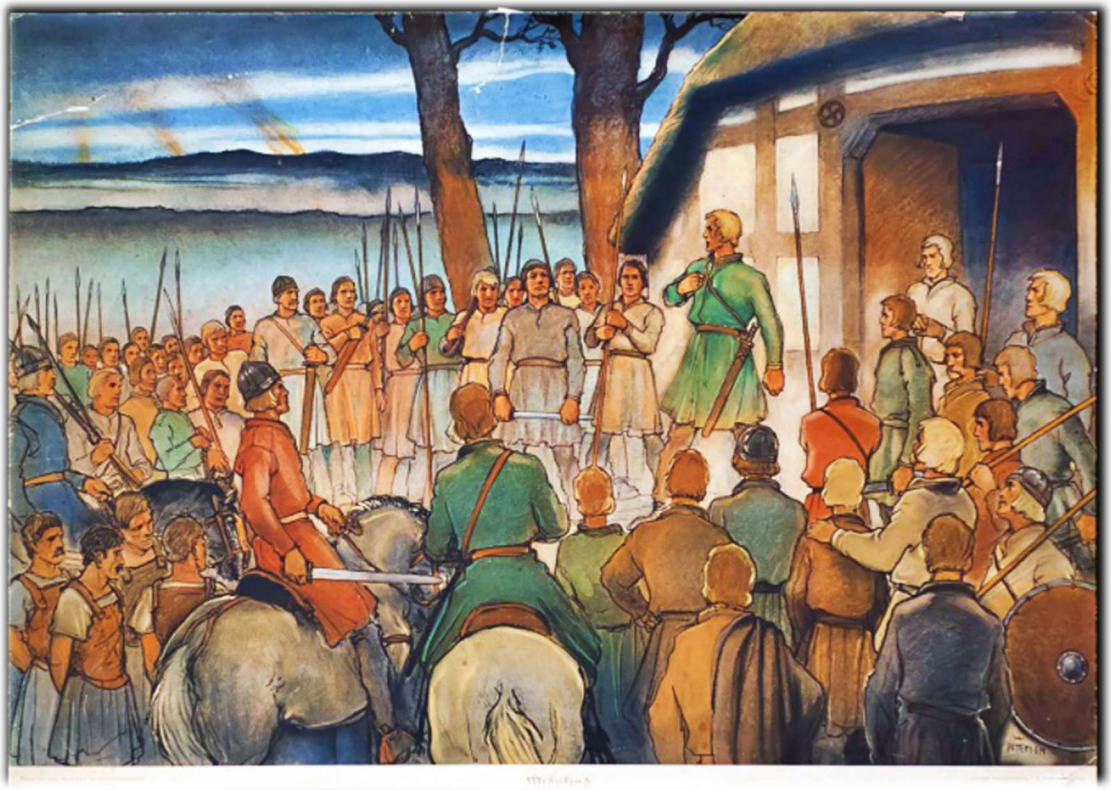

Λαική απεικόνιση του Widukind να ξεσηκώνει τον λαό του απέναντι στον κατακτητή.
Χαρακτηριστικές οι 3 πυρκαγιές που καίνει μακριά στα βουνά τη γη ομοφύλων τους

Υμνωδία προς Ήρωες, Ευχή προς τον Πατέρα Όντιν

Στίχοι: Ευάγγελος Κιούσης
Μελοποίηση: Αγγελική Αντωνίου/Ευάγγελος Κιούσης

Στο Βωμό της Γης μας
Καταθέτω Μνήμες
Να τις δουν τα Άστρα
Να βοούν σε Ανέμους

Να κινήσουν πάλι
Ρίζες στο σκοτάδι
Να υψωθούνε Δέντρα
Ρούνες χαραγμένα

Φλόγες Καίνε, Φλόγες Καίνε

Να πυκνώσουν Άλση
Φλαμουριές Αρχαίες
Να Επιστρέψουν Λύκοι
Των Θεών σταλμένοι

Ύψωσα τη Σφύρα
Κεραυνού Σημάδι
Μέλισσες πετάξτε
Σπόροι ωριμάστε

Φλόγες Καίνε, Φλόγες Καίνε

Αίγα πρόσφερέ μας
Το λευκό ποτό σου
Εκείνοι ήδη δώσαν
το αίμα, τη ζωή τους

Οι Βαλκυρίες ύψωσαν τη ζωντανή Ψυχή τους.

Ήλιε Φλόγισε
Το Ξίφος της Θυσίας μας
Όντιν Χαίρε Εσύ
Πατέρα της Σοφίας.

Στο Βωμό της Γης μας
Καταθέτω Μνήμες
Να τις δουν τα Άστρα
Να βοούν σε Ανέμους

Φωτογραφίες από την Ιεροπραξία:

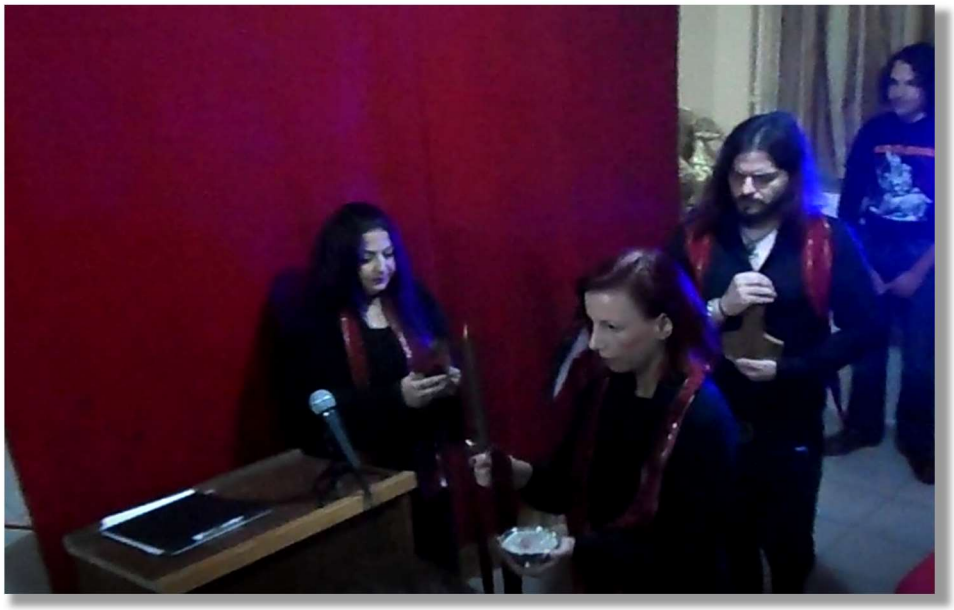

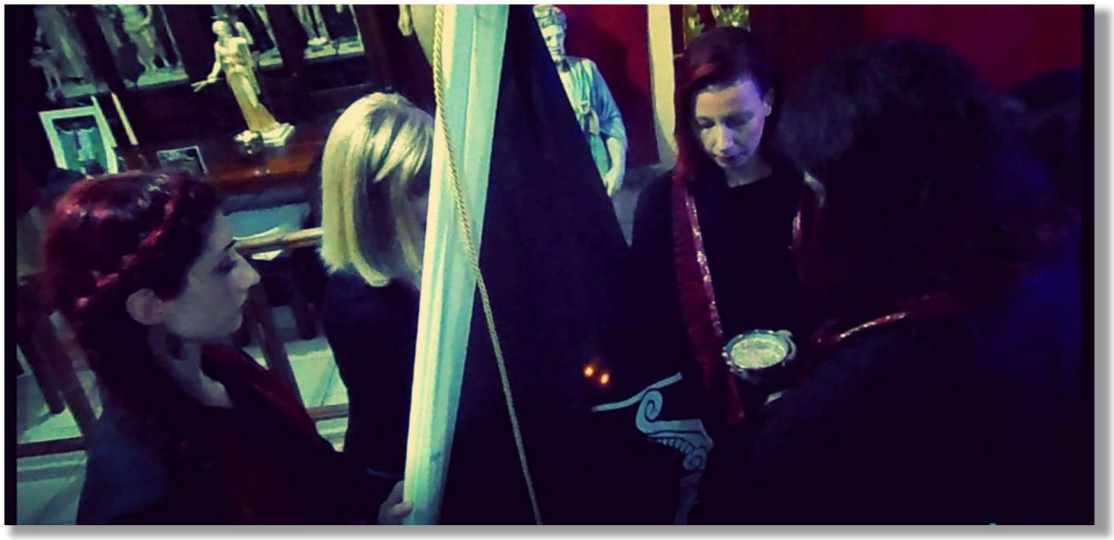

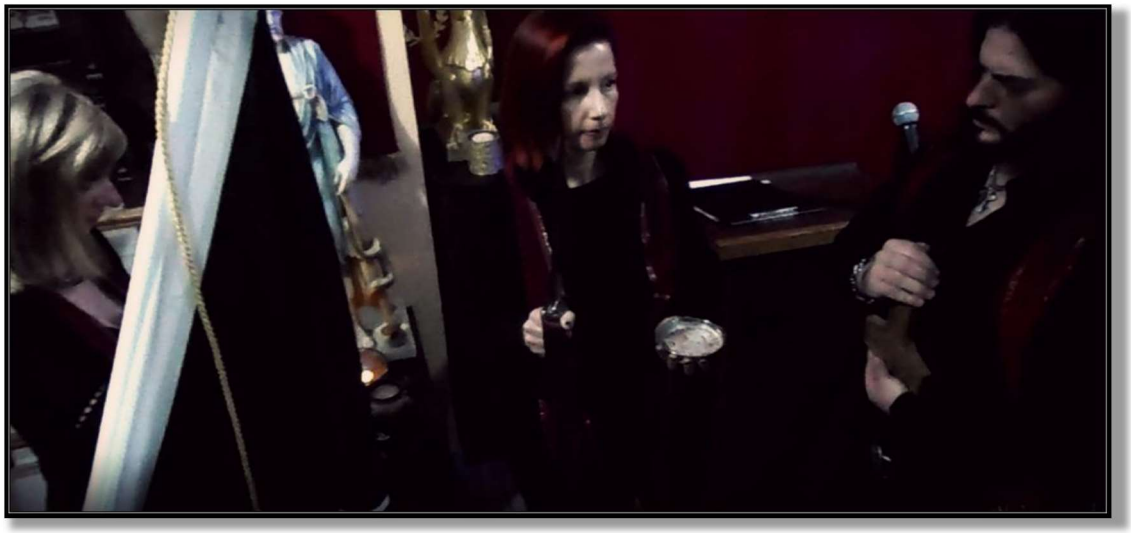

Γ': Παράρτημα σχετικών φωτογραφιών:

Ακολουθεί και ολοκληρώνει το παρόν έργο, η επισύναψη φωτογραφιών σχετικά με το έργο, χωρίς χρονολογική ακολουθία ανάπτυξης, σε τυχαία σειρά

1. Ο Ρωμύλος Αύγουστος (Αυγουστύλος), *Τελευταίος Αυτοκράτορας* της *Ρωμαικής* Αυτοκρατορίας

2. Η Ματίλδη, Βασιλομήτωρ, η οποία διεκδίκησε την απευθείας καταγωγή της από τον Σάξονα Ήρωα

3. & 4. Απεικόνιση της Μάχης του Sundel όπου κατατροπώνονται οι Φράγκοι

5.& 6. Έργα, αφιερωμένα στον Widukind

7. Αντίγραφο γλυπτού του Widukind στο μουσείο του Enger. Το πρωτότυπο, χυτό, έλιωσε για τις ανάγκες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ώστε να μετατραπεί το υλικό του σε πυρομαχικά.

8. Σύγχρονη απεικόνιση από επίθεση Φράγκων σε οχυρό Σαξόνων κατά τη Β'φάση των Σαξονικών Πολέμων

9. Η στέψη του Καρλομάγνου ως Αυτοκράτορα τα "Χριστούγεννα" του "800". Από το Βατικανό

10. Γκραβούρα που απεικονίζει την καταστροφή του Σαξονικού Εθνικού Κέντρου του Ίρμνισουλ, το οποίο παρουσιάζεται εδώ ως κλασικού Ελληνικού τύπου γλυπτό και με τη μορφή τερατόμορφης οντότητος. Στο βάθος, ήδη ανεγείρεται χριστιανικό τέμενος..

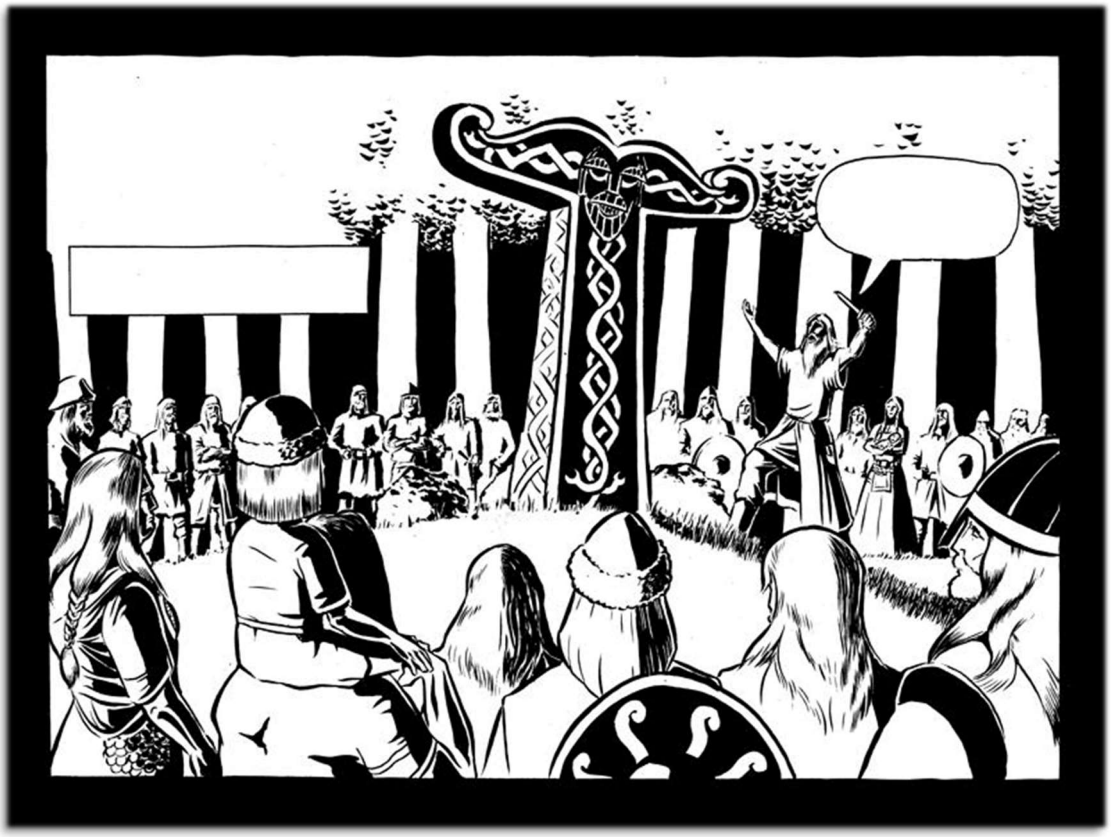

11 . Φανταστική απεικόνιση σε σκίτσο, από τον καλλιτέχνη Adarlik, του Ιερού των Σαξόνων

12. Βασιλέας, Δούκας, Πολέμαρχος, Ιερέας.

Cerne meam clauam cum qua
mala monstra necaui
Exterrens prauam
rabiem qua stant
truce praui.
Obsequio uem cui certare pleni

ΙΑΕΩΝ
ΑΝΤΡΟΝ